Corina Militaru

Nouăzeci la sută...

- povestiri -

ÎNSEMNE CULTURALE – 2013

Coordonator: Ion Lazăr da Coza
Corector: Vasilisia Lazăr
Tehnoredactare: Gina Zaharia
Colaboratori: Sofia Sincă
Gabriela Grădinăriu
Augusta Cristina Călin
Iris Marinov
Oana Maria Covaci

Biblioteca ÎNSEMNE CULTURALE
http://insemneculturale.ning.com/

Corina Militaru

Nouăzeci la sută...

Un paradis creat din convingeri magnifice

Proza scurtă a **Corinei Militaru** este compusă dintr-un cumul de întâmplări reale sau ficţionale din care transpar clar învăţăminte pozitive. Lecţii prinse în angrenajul destinelor, unde uneori contează banul, alteori doar pilde de viaţă sau pur şi simplu se construieşte învelişul sufletului, odată cu planurile pe care ni le rezervă providenţa. În jurul lor se ţes întâmplări ce pot deveni mai târziu nuvele mai ample sau chiar romane.

Omul, în periplul lui spre perfecţiune ori în drumul pe scara ierarhiilor, greşeşte sau calcă adesea în picioare principii. Autoarea îşi face simţită prezenţa într-un zbor diafan şi opreşte din condei întâmplări destinate degradării morale sau chiar dezastrelor, înscriindu-le pe linia dreaptă a libertăţii de sine: „– Toţi suntem urâţi dar şi frumoşi. Minţim, spunem adevărul, suntem răi, suntem buni, profunzi, superficiali, iubitori sau indiferenţi." (**Nouăzeci la sută**) Suntem alcătuiţi din calităţi şi defecte.

Corina Militaru, în lucrările sale, printr-un licăr de speranţă, încearcă să oprească fenomenul robotizării omului, tendinţa formării condiţiei de munca fără răgaz, a insului îndreptat spre absolut profesional sau spre atingerea înălţimilor ameţitoare.

Impune personajelor sale comportament social normal: respect, exprimare a regretului pentru o greşeală, gesturi eliberatoare prin împărtăşirea faptelor ce constituie abateri de la etica morală.

De evidenţiat este maniera în care e surprinsă starea foarte importantă din viaţa unui om ce poate constitui praguri, întoarcere în timp şi spaţiu, până la geneză, în timpul celor nouă luni, din „cămaşa existenţei", în subconştient, pentru fiecare dintre vieţi...

În „**Umbra**", iubirea vieţii, cea greu de înlocuit, uneori de neînlocuit, trăirile reale ale tânărului şi fraza care taie inimi – *Nu te-am iubit niciodată*! –, subliniază mesajul, care vine ca o halebardă într-o zi

cu soare, însămânţând neîncredere în destin.

Apoi, ca un balsam pentru suflet, ***Corina Militaru*** scrie „Maia". Eul ascuns, poate alunga frica şi acea linişte de dinaintea morţii, alături de întinderea mării, de liniştea înmagazinată în energia ei. Omul şi natura... natura şi omul... întotdeauna un tot, dau o lecţie psihologică, scrisă cu un condei mânuit mirific şi atractiv.

Autoarea, printr-un crez magnific, întăreşte puterea fiinţei umane şi creează personaje, sădind de fapt convingerile sale în ele, inclusiv pe acelea de a învinge moartea. Prin banala sintagmă „o să fie bine", imaginează un paradis, o împlinire optimistă, invulnerabilă, într-o lecţie fundamentală de viaţă. Să fii mulţumit, fericit cu ceea ce-ţi oferă împrejurările în fiecare clipă, cu simplitatea cotidiană, acesta este secretul ce rezidă din „**Stop joc**".

Nu este deloc neglijat angrenajul contemporan, în stilul său romantic, cel care lasă puţin timp pentru amănunte sau pentru gesturi de buni samariteni. Întâmplări reale sau inventate în care ne regăsim, ca şi drumul întortocheat al tinerilor, bătând pe la porţile Europei.

Texte cu lecţii moralizatoare care ne smulg câte un zâmbet, puse în mintea unor personaje excentrice atrag atenţia realităţilor evidente, trăite sau măcar auzite, de către fiecare.

O notă puţin discordantă, dar tot bazată pe psihicul uman, face în „**Atingerea**", unde, sub o notă umoristică, bărbatul... eternul bărbat, acelaşi de milioane de ani, fără răbdare de a-şi însoţi consoarta la cumpărături, insensibil la fineţe, la frumos se victimiză. Însă foarte receptiv la atingeri feminine prin părţi sensibile, poate visa la orice vârstă. Noroc cu trezirea la realitate...

Scrieri psihologice, alcătuite cu atenţie şi cu minuţiozitate, unde din mărinimia autoarei finalul este aproape întotdeauna cu hapy end.

Proza scurtă a **Corinei Militaru** este construită bine, prezintă consistenţă şi talent, cel care îi afişează subtil sentimentele. Fără cusur, puternic impresionantă şi cursivă, o proză cu mare încărcătură sentimentală, născută din dragostea pentru scris.

Romantică sau spumoasă, moralizatoare sau plină de căldură şi umanism, această carte îşi găseşte uşor locul binemeritat în biblioteca noastră şi nu numai.

Sofia Sincă

Orbul

Fredonând uşor o melodie, mă mişc cu precizie pregătindu-mă să încep o nouă zi de muncă. Un duş, un sandvici, machiajul discret, îmbrac hainele pregătite de seara trecută şi sunt gata. O privire în oglindă, zâmbesc, sunt mulţumită. Mă simt fericită. Şi nu este doar primăvara de vină. De un timp, primul meu gând la trezire, dedicat de obicei serviciului, zboară la el. La întâlnirea cu muzica lui.

Mă uit la ceas, am timp să-mi beau cafeaua pe îndelete. În bucătărie, aşezată pe scaunul meu preferat, sorb cu înghiţituri mici şi rare licoarea amăruie, ascultând trilurile păsărilor care, prinse parcă de frenezie, cântă victoria definitivă a primăverii asupra iernii. Arunc iar o privire la ceas şi mă duc repede la fereastră. Este ora. Privesc spre gura de metrou şi-l văd ca de obicei îmbrăcat în pardesiul lung, negru, cu mersul uşor nesigur, ghidat de aceeaşi doamnă în vârstă spre locul unde stă în fiecare dimineaţă – în stânga scărilor de coborâre în subteran. Sufletul îmi tresare de bucurie văzându-l. Va fi acolo şi astăzi. Îmi beau restul de cafea la fereastră urmărindu-i ritualul, bine cunoscut de acum. De când l-am întâlnit prima oară îi pândesc apariţia matinală. Ştiu direcţia de unde vine, felul cum este îmbrăcat, locul unde se opreşte, invariabil acelaşi, intuiesc delicateţea gesturilor când îşi aşează vioara sub bărbie, ţinuta dreaptă, uşor băţoasă, îi ghicesc lumina dincolo de ochelarii fumurii şi zâmbetul cald oferit însoţitoarei lui când aceasta pleacă, lăsându-l acolo cu muzica şi cu şuvoaiele de suflete ce curg în valuri către destinaţia lor zilnică.

Eram şi eu o picătură anonimă din fluviul de oameni grăbiţi să prindă metroul, acum o săptămână. Zorită, ieşisem din bloc privind

în jos, parcurgeam drumul preocupată să-mi ordonez ziua de lucru ce abia începea. Dat fiind faptul că programul meu, în compania multinaţională unde muncesc, se întinde până la terminarea sarcinilor primite, grija mea în drum spre serviciu era planificarea fiecărei activităţi în speranţa că voi reuşi să câştig şi puţin timp liber. Astfel şi în acea dimineaţă mergeam, gândeam, organizam, ignorând tot ce era în jurul meu, când, deodată, timpul a stat în loc. Sunete suave mi-au asediat inima ferecată, trezind-o din amorţeală. Uimită am căutat magicianul şi atunci l-am văzut. Înalt, maiestuos, transfigurat de pasiune, fără vârstă, atingea cu gingăşie corzile viorii răspândind sunetele calde şi strălucitoare în jurul lui. M-am oprit vrăjită. Parcă deschideam ochii după o noapte lungă, neştiută. Simţeam pe obraji căldura timidă a soarelui fugărindu-se cu vântul încă rece, observam copacii înmuguriţi gata să explodeze în culorile primăverii, pământul acoperit de covorul verde crud. Uitasem de serviciu şi curioasă cercetam reacţia oamenilor din jur. Zâmbete zeflemitoare, priviri mirate, altele întunecate, sau pur şi simplu indiferenţă. Nimeni nu avea timp să asculte. M-am trezit şi eu după câteva secunde. „Ce stai femeie în drum!” m-a admonestat cineva răutăcios, amintindu-mi că trebuia să ajung la birou. Atunci am păşit spre violonist gândind să-i mulţumesc, oferindu-i bani. Căutam din priviri o pălărie, un bol, ceva aşternut la picioarele lui, unde să-i pun darul meu. Nu exista nimic, iar când am ajuns la un pas de el, arcuşul a început să salte tumultuos pe corzi, muzica şi-a pierdut dulceaţa transformându-se într-un strigăt deznădăjduit ce parcă încerca să mă avertizeze că, sunt pe cale să tulbur o apă limpede. N-am avut curaj să duc gestul până la capăt, am băgat banii înapoi în buzunar şi am plecat.

De a doua zi am început să-i pândesc apariţia. Mi-am rezervat zece minute, zilnic, pentru întâlnirea cu mirificul univers deschis de muzica lui. Nu a trecut mult şi am observat că mă simte. De fiecare dată când apăream, se întorcea spre locul unde stăteam şi zâmbind, îmi cânta doar mie. L-am verificat schimbându-mi de câteva ori locul. Negreşit mă descoperea.

Beau şi ultima gură de cafea privind mulţimea de oameni ce se scurge pe lângă el grăbită, profund nepăsătoare. Mă tot întreb cum reuşeşte să mă recunoască. „Parfumul! Asta este!” îmi spun şi-mi vine ideea să-l schimb, ceea ce şi fac. Îmi consult ceasul. Am timp să-mi iau cadoul, cele zece minute de bucurie. Ies din casă şi respirând fiecare detaliu din spectacolul primăverii, merg alene spre gura de metrou. Aud de departe muzica diafană şi abia mă abţin să nu alerg până acolo. Totuşi nu mă grăbesc deoarece vreau să savurez aceste momente, să mă îmbăt cu aerul parfumat, să-mi scald privirea în culoare, să mă las încălzită de soarele mai îndrăzneţ azi, să privesc oamenii chiar dacă majoritatea sunt crispaţi şi întunecaţi. Ajung şi-mi aleg un loc undeva în spatele lui. Ascult. Spre surprinderea mea mă descoperă chiar dacă mi-am schimbat parfumul. După câteva secunde se răsuceşte spre locul unde stau, înţepând cu arcuşul, din greşeală, un domn bine îmbrăcat care tocmai trecea prin spatele lui.

– Hei! Îmi scoţi ochii, nenorocitule! urlă acel domn, împingându-l scârbit pe bărbatul cu vioara: Dacă eşti orb, stai dracului acasă! Cerşetori, peste tot numai cerşetori!... se plânge el unui interlocutor imaginar, dispărând apoi în mulţimea ce cobora scările spre metrou.

Nici nu ştiu cum, din doi paşi, ajung să prind vioara ce-i scăpase orbului când fusese îmbrâncit.

– Cerşetor? Eu?! Când gura strigă, şoapta inimii se stinge. Voi sunteţi cerşetori! spuse calm violonistul, păstrând aceeaşi expresie senină pe chip.

Îi întind vioara şi dau să plec.

– Tu eşti...

– Da, eu! mă trezesc răspunzând.

– Aş vrea să te văd. Pot? întrebă apropiindu-şi şovăielnic degetele de obrazul meu.

Înţeleg ce vrea, dar îi apuc mâna cu intenţia să i-o îndepărtez, însă imediat renunţ şi ascultând de un impuls nedefinit îi aşez palma pe fruntea mea, lăsându-l să-mi urmărească fiecare linie a chipului.

Curioasă, îl cercetez la rândul meu. Cu un surâs enigmatic, faţa plăcută, în ciuda ridurilor adânci, radia lumină, deşi dincolo de lentilele fumurii domnea întunericul. Mă întreb ce imagine îmi compune din beznă. Aş fi vrut să mă văd prin ochii lui orbi.

Pe neaşteptate îşi retrage mâna şi cu o graţie deosebită apucă arcuşul, pregătit să atingă corzile viorii peste care îşi aplecase obrazul cu tandreţe.

– Stai! Te rog! îl reţin eu.

Rămâne cu arcuşul în aer, aşteptând în tăcere. Câteva clipe de linişte. Nu mai ştiu nici eu de ce l-am oprit.

– „Voi sunteţi cerşetori!" Ce ai vrut să spui? întreb în sfârşit.

Mă surprinde chicotind copilăreşte, apoi atingându-mi scurt fruntea cu arcuşul spune:

– Ştii! Altfel n-ai fi aici, acum.

Dincolo de aparenţe

Ana se opri din lucru, se relaxă în scaun şi-şi aprinse o ţigară. Niciodată nu amesteca fumatul cu alte activităţi. Asocia acest obicei cu o magică întâlnire de câteva minute, cu sinele şi cu lumea din jur. Era o rupere a ritmului menită să-i amintească cine este dincolo de tumultul îndeletnicirilor ce tindeau s-o acapareze cu totul şi mai ales o oportunitate să simtă. În astfel de pauze inspira cu plăcere atmosfera din jurul ei. Detaşată de obligaţiile curente, decupa fragmente de realitate. Ca şi cum, dintr-un întreg ascuns vederii, reflectorul atenţiei scotea la iveală stop-cadre din filmul vieţii, hărăzite întunericului, imediat ce interesul observatorului se modifica.

Câteva momente, Ana privi rotocoalele de fum topindu-se în aer. Nimic altceva. Apoi vocea cristalină a Gabrielei o purtă dincolo de uşa întredeschisă, în magazin, unde aceasta prezenta însufleţită modelele de gresie şi faianţă, unui client. Fire deschisă şi veselă, reuşea să ajungă la sufletul cumpărătorilor, ajutându-i, de cele mai multe ori, să descopere ce-şi doresc. Zvonul din magazin parcă se stinse când atenţia Anei se îndreptă către fereastra larg deschisă, prin care zumzetul aglomeraţiei din miezul zilei se revărsa în birou. Oameni şi maşini curgeau fără oprire, dând viaţă străzii cu magazine pentru materiale de construcţii, unde îşi aveau şi ei sediul. Inspiră pulsul oraşului câteva clipe, apoi schimbă cadrul – în apropiere, Alin discuta aprins la telefon mişcându-se haotic prin birou. Aproape fără să-şi dea seama, de fiecare dată când suna telefonul, se ridica de pe scaun începând să măsoare grăbit încăperea. „Exces de energie!" gândi Ana, amintindu-şi că, de fapt, energia lui debordantă îi dăduse

încredere să se asocieze cu el în afaceri.

Alin termină convorbirea şi în loc să se aşeze la birou, cum se aşteptase Ana, îşi luă cheia de la maşină și se pregăti să iasă.

– Ce faci? Pleci? întrebă ea.

– Da! Am o discuţie în Mamaia. Două hoteluri, îţi dai seama?

– Şi domnul Vlaicu?

– Te ocupi tu! N-am cum să-l aştept. Îi spui că-l sun eu mai târziu, da?

– Mda... răspunse Ana, vădit nemulţumită. De ce strâmbi din nas?

– Nu-mi place omul!... Ştiu! Ştiu! Nici nu trebuie!

– Ce ai cu el? Este politicos, manierat...

– A, da! Nu am ce să-i reproşez! S-a purtat exemplar de fiecare dată.

– Atunci?

– Nu ştiu! Când îi văd faţa aia impasibilă şi rece... Mă îngheaţă! Nicio sclipire de viaţă, nimic! Mă gândesc că are tot ce-şi poate dori un om. Maşină, casă, bani... mulţi bani! Atunci, ce mai vrea? Mai mult, mai mult! Mă irită! Dacă aş avea eu ce are el, aş zburda prin viaţă!

– Hai, hai! Nu-i treaba ta! O fi având el motivele lui!

– Ei are! Unii nu se mulţumesc nici dacă au toată lumea la picioare!

– Gata-gata! Nu ţi-am spus să-l iei acasă! Mă întorc în două ore, spuse Alin şi ieşi pe uşă, făcându-i semn cu mâna Gabrielei care, zâmbitoare, răspundea întrebărilor clienţilor din magazin.

În uşă, Alin se întâlni cu domnul Vlaicu.

– N-am nimerit momentul potrivit? întrebă acesta.

– Ba da! Vă ajută Ana! Eu trebuie să ajung la o întâlnire.

– Este bine şi aşa! Las banii la ea şi vorbim mai târziu. Mai vreau nişte gresie pentru un restaurant.

– Cum să nu! Vă sun eu după-amiază.

Alin plecă, iar domnul Vlaicu intră în magazin şi, îndrumat de

Gabriela, se duse spre biroul Anei.

– Sărut mâna, Ana!

– Bună ziua, domnule Vlaicu. Intraţi! Luaţi loc! spuse Ana, gândind că acest domn ar fi putut să fie o prezenţă foarte agreabilă dacă nu ar fi avut acea expresie împietrită pe faţă.

Înalt, prezentabil, elegant, mult mai în vârstă decât ea, o trata de fiecare dată cu foarte mult respect, dar ceva din aerul lui o înfiora. Domnul Vlaicu se aşeză pe scaunul oferit de Ana. Între timp aceasta căută în calculator suma de încasat.

– Aveţi de plată...

– Ia de aici! o întrerupse domnul Vlaicu, punând pe birou un plic.

Ana îl luă şi-i cercetă conţinutul. Un teanc de bancnote, mult mai mult decât avea el de plătit. „Ce arogant!” gândi ea iritată, apoi îi spuse fără să stea prea mult pe gânduri:

– Ştiam că sunteţi bogat. Nu era nevoie să-mi arătaţi!

– Nu-ţi arăt! Doar te-am rugat să iei tu de acolo cât trebuie, veni răspunsul pe acelaşi ton neutru, nesuferit Anei.

– Nici nu m-aţi lăsat să spun suma! Sunteţi sigur că nu vă păcălesc?

– Nu mă păcăleşti! Chiar dacă... îţi plac foarte mult banii.

– Interesant! Ştiţi dumneavoastră că-mi plac banii! îl ironiză Ana, simţind că depăşise de mult limita acceptabilă, devenind uşor nepoliticoasă.

– Nu-i aşa?

– Nu ştiu! Aflu acum de la dumneavoastră. Şi dacă ar fi, ce-i rău în asta?

– Banii nu înseamnă nimic!

– Bineînţeles, când îi ai! Vă permiteţi să vă jucaţi cu vorbele.

– Nu-i adevărat. Crede-mă, n-au nicio valoare! Ştii câţi bani am?

– Îmi închipui că...

– Foarte-foarte mulţi! o întrerupse domnul Vlaicu, dând semne

de agitaţie, apoi continuă: Am plătit medici... Nu unul... Nu numai din ţară, din toată lumea! Aş fi dat tot ce aveam! Dar niciun doctor n-a putut să-mi garanteze viaţa soţiei. Niciunul n-a putut s-o vindece...

Domnului Vlaicu plecă, iar Ana rămase faţă în faţă cu acel fragment de realitate înviat de ea fără voie. „Ceea ce nu vezi, nu înţelegi şi nu poţi simţi. Ceea ce nu simţi, ţi-e indiferent sau judeci." gândi ea aprinzându-şi o ţigare.

Stop joc

Pe balcon, înconjurată de florile mele dragi, îmi beau ceaiul respirând prin toţi porii aerul de primăvară. Topită în scaunul confortabil, mă mulţumesc doar să ascult mulţimea de sunete din jur ce-mi bate, fie cu blândeţe, fie cu agresivitate, în timpanul încordat la maxim ca să le poată cuprinde pe toate. Încerc să le identific. Mici accidente, ciocniri de o clipă cu viaţa în toate formele ei: un ţipăt, un motor ambalat peste măsură, un râs de copil, o manea asurzitoare scăpată pe fereastra unui „4x4”, un câine lătrând furibund, trilul unei păsări, foşnetul frunzelor, ticăitul ceasului măsurând necruţător trecerea. Secundele nu aşteaptă. Ştiam asta şi înainte, dar de un timp simt altfel acest adevăr. Mai exact de când am aflat că ele sunt numărate. Pentru mine. Vestea mi-a dat-o doctorul Stoian. Aş putea să-l numesc prieten având în vedere numărul întâlnirilor şi discuţiilor purtate cu el. L-am îndrăgit de la prima vedere. Cald şi onest, mi-a comunicat diagnosticul fără ocolişuri inutile. I-am admirat echilibrul. Între indiferenţă şi falsa implicare, urma firul uneori greu de atins, al normalităţii. Am avut un şoc atunci auzind că tot ce-mi rămăsese de trăit era un an, dar mi-am revenit repede, iniţial mai mult ca să păstrez aparenţa demnităţii, pe urmă realizând că nu am altceva de făcut decât să mă bucur de orice clipă. După fiecare control, la început, îl întrebam cât mai am, sperând într-o minune. Zece luni, opt luni, apoi am renunţat să-l mai descos. Îmi era suficient să-i citesc umbrele de pe chip. Până la ultimul control, acum o lună, când ceva s-a schimbat. Inexplicabil pentru mintea lui plină până la refuz cu tot ce ştiinţa a descoperit în domeniu, a trebuit să accepte că boala a stagnat. N-a ştiut să-mi şi să-şi explice faptul. O sclipire de

speranţă a licărit în ochii lui, dar s-a grăbit s-o ascundă parcă speriat, şi a insistat să nu mă entuziasmez dezvăluindu-mi perspectiva lui, ştiinţifică, nu prea optimistă. Însă eu am căpătat curaj să cred că trupul meu hrănit cu viaţă şi-a redobândit capacitatea de autovindecare.

Iniţial, atunci când am primit vestea rea, am fost înspăimântată, tristă, revoltată pe absurditatea hazardului, dar nu mai sunt. N-am mai trăit atât de intens niciodată. Poate că este un privilegiu să ştii. Mai ai timp să cerni ce este important şi ce nu. Să te scuturi de iluzii. Falsele probleme ne fură clipa. Ideea de mărire ne face să alergăm prin viaţă. Pierdem esenţa, uitând că „*La sfârşitul jocului de şah şi regele şi pionul intră în aceeaşi cutie*!”, aşa cum spune un proverb italian.

De fapt, nu am aflat de la domnul doctor ceva ce nu ştiam. Cochetez de mult cu ideea marii treceri. Cu misterioasa comandă „ Stop joc!”. Nu mă surprinde, am folosit-o de multe ori ca să-mi amintesc că trebuie să trăiesc la timpul şi locul potrivit. Şi am făcut-o. N-am regrete. Însă niciodată ca în ultimul timp. Câteodată spectrul cortinei lăsate peste scenă mă înfricoşează, necunoscutul îmi dă fiori, dar nu pentru multă vreme. Îmi amintesc că, încă sunt actor şi vreau să fiu unul bun. Să-mi joc rolul cu pasiune până la capăt. Atunci culeg din palmele vieţii toate cadourile, mari, mici, nu contează, fără să mă mai întreb ce va fi mâine. În special pe cele mărunte, mai multe şi mai uşor de scăpat printre degete. Am învăţat să râd în faţa inevitabilului.

– Te admir, să ştii! mi-a spus doctorul după ultimul control.

– De ce? am întrebat zâmbind.

– Senină tot timpul! Cum poţi? Off, n-ar trebui să vorbesc aşa. Tocmai eu!

– Sunteţi prea exigent cu dumneavoastră. Aţi făcut şi faceţi tot ce este posibil pentru mine. Vă mulţumesc pentru asta. O să fie bine, veţi vedea!

– Bravo, doctore! Te încurajează pacientul pe tine! s-a dojenit domnul Stoian. Iar tu, m-a împuns el cu arătătorul, cum reuşeşti?

Inversezi rolurile! Aşa ai făcut şi când ţi-am pus diagnosticul. Îţi aminteşti?

– Nu mai ştiu. Probabil!

– Ţi-am dat vestea. Ai pălit groaznic. Te-ai înmuiat de tot şi, când eram pe punctul să chem asistenta ca să-ţi dea un calmant, te-ai îndreptat şi cu privirea aia, n-o s-o uit niciodată, mi-ai spus: „O sa fie bine!”. Ce-ai citit pe chipul meu de ţi s-a părut că am nevoie de încurajare?

– Frică! am răspuns, privindu-l în ochi, apoi am continuat râzând: Mi s-a făcut milă de dumneavoastră!

– Adevărul este că m-ai impresionat de la prima întâlnire.

– Domnule doctor, mi se pare mie sau v-aţi îndrăgostit de mine? Sunt măritată, să ştiţi! am glumit eu.

– Şi totuşi accepţi să te întâlneşti cu mine o dată pe lună! a intrat el în joc, apoi a continuat redevenind serios: Îţi admir puterea!

– Nu este putere. Este disperare. Nu disperarea morţii, ci aceea de a trăi, dar tot disperare.

– Încerc să-mi imaginez... nu ştiu... am văzut atâţia! Majoritatea se prăbuşesc.

– Pun moartea în faţa vieţii. Mor înainte de a veni ceasul. Eu prefer să trăiesc ca şi cum... poate astfel reuşesc să păcălesc soarta! Nu aşa facem toţi în mod normal? Adică atunci când nu ştim că vine... Dumneavoastră renunţaţi să trăiţi pentru că mâine s-ar putea să vi se întâmple? Nu!

– Adevărul este că nici n-am timp să mă gândesc la asta. Copiii sunt încă mici, fac eforturi să le ofer un viitor, casa în construcţie cere şi ea, soţia vrea maşină, cică s-a săturat să depindă de mine... Iar am schimbat rolurile! a constatat el cu ciudă. Mă vait când tu...

– Când eu vă tot repet că o să fie bine!

Îmi termin ceaiul şi fără grabă mă pregătesc de plecare. La întâlnirea lunară cu prietenul meu. De mult nu mai este pentru mine doar un simplu doctor. Încerc să-mi imaginez cum o să reacţioneze când o să-i spun că am renunţat la tratament, de o lună, şi că mă simt

foarte bine. Din ce în ce mai bine. Ca şi cum viaţa ar regenera viaţă. Ştiu că n-o să fie de acord. El se închină doar în faţa ştiinţei, eu am învăţat să cred în miracole. Socotesc că şi un condamnat la moarte poate primi graţierea în ultima secundă, când are încredere în această posibilitate.

Ies pe uşă, tot cu gândul la duelul de idei ce se contura la orizont. Doctorul se va opune din răsputeri nebuniei mele, aducându-mi argumente multe desprinse din cărţile lui groase. Nu mă voi lăsa uşor. Am de partea mea evidenţa. Va fi de ajuns să mă privească, iar dacă analizele vor ieşi cum cred eu, va rămâne fără replică. Mă amuz în sinea mea desenând uimirea pe chipul lui imaginar.

Plutesc pe străzi, caut din priviri copacii pudraţi cu mici petale roz, albe sau cu muguri ghemuiţi ce abia aşteptă să se reverse verde sub soarele din ce în ce mai cald. Simt pe obraji năduful iernii, o ultimă suflare rece aruncată peste noi înainte de a se recunoaşte învinsă. Primăvara nu uită niciodată să vină. Renasc, parcă, odată cu natura. Viaţa întotdeauna învinge dacă ai încredere în primăvară.

Ajung la spital, urc la etajul trei unde are cabinetul prietenul meu. Mă întâmpină doamna Ioana, asistenta lui, mai puţin amabilă decât de obicei. Cu faţa întunecată, evitându-mi privirea, încearcă să-şi ascundă agitaţia mâinilor în buzunarele halatului. Zâmbesc gândului că poate are o zi proastă. Aş vrea s-o întreb ce a supărat-o aşa de rău, dar n-am curaj.

– Dacă nu este, vin altădată! o liniştesc, văzând că ezită să mă poftească în cabinet. Pot să înţeleg! Aş fi sunat înainte, dar de obicei mă anunţa domnul doctor când apărea o schimbare în program. Nu-i nimic, reprogramăm!

– Da! Te reprogramez la...

Cuvintele doamnei Ioana rămân suspendate undeva în aer, trupul ei trădează o mare nelinişte, mă priveşte în sfârşit şi-mi spune precipitat,

– Am vrut să-ţi trimit un mesaj, dar s-a întâmplat totul aşa de repede... Domnul doctor a murit azi noapte...

Menirea

Sora mea aproape că mă împinge să intru. Mă împiedic de prag, îi reproşez din priviri acest incident în timp ce ea închide uşa lăsându-mă singură înăuntru. Păşesc şovăielnic. Nu ştiu ce caut acolo. Încăperea este primitoare, chiar surprinzător de caldă. Cromatica şi mobilierul simplu, dar bine ales, o fac astfel. Pereţii în două culori, trei beige pal şi unul, cel opus intrării, orange pastel mă încântă. În stânga o canapea tot beige, dar ceva mai închis, din piele sau imitaţie, nu ştiu sigur. Model foarte modern, pe braţul ei plat şi destul de lat se află aşezat un ghiveci cu o mică plantă decorativă. Singura din încăpere. Deasupra canapelei un tablou de dimensiuni mari, nu-mi dau seama ce reprezintă. Pe partea dreaptă o bibliotecă plină de cărţi aşezate într-o ordine desăvârşită. Modernă şi aceasta, are aceeaşi culoare, maro foarte închis, cu biroul aflat în capătul camerei faţă în faţă cu intrarea. Păşesc cu milă pe parchetul impecabil de curat. Ezit. Nu apuc să gândesc ceva că, întrerupându-şi lucrul, un bărbat pirpiriu şi zâmbitor, vine spre mine. Îmi întinde mâna, se prezintă, şi-mi face semn să iau loc pe unul dintre cele două fotolii-scaun aflate în faţa biroului. Nu sunt foarte convinsă că vreau, dar dacă tot am ajuns până aici mă aşez. Domnul îşi reia şi el locul, se scuză, are ceva de notat în agenda lui, mă asigură că nu va dura mult. În aşteptare mă relaxez în scaunul foarte confortabil, de altfel. Privesc absentă în jur. Încerc să citesc titlurile cărţilor din bibliotecă, nu am răbdare, studiez acea mică plantă de pe canapea, mă opresc asupra tabloului. Caut să-i dezleg misterul. Cu un fond de culori şterse întinse parcă la întâmplare pe toată pânza, stropit apoi cu mult roşu aprins lăsat să curgă gros în lacrimi de sânge, îmi evocă mai

mult o tulburare psihică decât talent.

– Îţi place? mă descoase domnul din faţa mea şi realizez că se referă la tablou.

– Ce preferaţi? Sinceritate sau politeţe? răspund eu fără ezitare.

– Am înţeles! râde el vădit amuzat şi apoi continuă privindu-mă cu blândeţe prin ochelarii cu ramă aurie foarte subţire: Să ne întoarcem atunci la povestea noastră. Aşadar, cum a început?

„De unde ştie?" mă întreb studiindu-i chipul brăzdat de riduri, dar încă plăcut, încadrat de un păr creţ nins de ani. „Sora mea! Doar a spus c-o să mă ajute! Mai bine că i-a povestit! Mi-e mai uşor aşa." mă luminez eu.

Bărbatul mă fixează cu ochii lui negri ca smoala, aşteptând liniştit răspunsul meu. Sprâncenele stufoase, faţa calmă, privirea ce parcă ar spune, ştiu şi înţeleg multe, îl fac să arate ca un bunic. Unul adevărat! Îmi inspiră încredere. Încep să mă simt mai în largul meu.

– Domnule...

– Poţi să-mi spui pe nume. Valentin, Vali, cum vrei! Este mai uşor aşa.

– Bine! Încerc! Deci, fiul meu mi-a atras atenţia! Vă... îţi imaginezi? Nu are decât cinci ani!

– Să-ţi trăiască! Ce a făcut anume?

– M-a întrebat într-o zi: „Mami, de ce nu-şi vorbesc oamenii?" „Pentru că nu se cunosc între ei" i-am răspuns. Ce credeţi că mi-a spus atunci?

– Sunt curios!

– „Cum să-i cunosc dacă nu le vorbesc?" Asta a zis. Am încercat să-i explic că nu se cade să deranjezi un străin, m-a iscodit mai departe întrebându-mă de ce nu se cade, n-am ştiut ce să-i mai răspund şi l-am trimis la joacă. Atunci mi-am dat seama că este ceva în neregulă cu noi, oamenii. De ce nu comunicăm? Chiar aşa, tu ce gândeşti? Care-i motivul?

– Trăim într-o societate guvernată de reguli. Nu putem să facem orice ne trece prin cap. S-ar crea haos. Este normal ca un individ să

devină suspicios când cineva îi invadează intimitatea. Nu?

– Nu sunt bune! îi răspund fiind convinsă că m-am înşelat în ceea ce priveşte puterea lui de înţelegere. Trebuia ajutat şi el. Chiar şi el!

– La ce te referi? mă întreabă răbdător domnul din spatele biroului după ce notează câteva cuvinte în agenda din faţa lui.

– Regulile! Nu sunt bune! La ce folosesc graniţele, de ce ridicăm ziduri între noi? Ne închidem în baloane de sticlă, privim prin ele, dar niciodată nu putem atinge ce este dincolo de peretele transparent. Ajungem însinguraţi, trişti şi în final sălbatici.

– Există o ordine a lucrurilor...

– Nu-i bună! Eu am înţeles... şii... şi mi-am găsit menirea! Trebuie să ajut oamenii să dărâme zidurile dintre ei. Trebuie neapărat! Şi... nu-i uşor, să ştii! Am început prin a dărui zâmbete tuturor semenilor. Pe stradă, în autobuz, în magazine... apropo de magazine! Odată eram la coadă la casă, într-un market, mai aveam o persoană în faţa mea. Casiera, foarte încruntată, patina cu privirea peste noi fără să ne vadă. Am zâmbit larg aşteptând să mă observe. Pentru câteva secunde i-am captat atenţia. Un soi de uimire curioasă s-a aşternut pe faţa ei. Am profitat de ocazie şi am întrebat-o de ce nu zâmbeşte. A bâlbâit că este la serviciu, sau ceva asemănător. I-am spus că are o mare oportunitate, mai ales în acel loc. Ce credeţi... pardon, crezi că s-a întâmplat?

– A zâmbit?

– Nu! Au sărit toţi oamenii de la coadă. Că se grăbesc, că n-au timp de prostii... N-am dezarmat! Nu!Am înţeles câtă nevoie au de ajutor, de mine! Aşa că, am zâmbit în continuare. Apoi m-am gândit că ar fi bine să le şi vorbesc, să le arăt că-mi pasă. Ce frumos lucru, să-ţi pese! Am început să opresc persoane pe stradă şi să le întreb, dacă sunt bine, unde se duc, ce mai fac... Da! Şi n-o să mă opresc până n-or să înveţe să-şi vorbească.

– Şi rudele? Ce părere au despre menirea ta?

– Ei? Nu înţeleg încă. Dar o să-i ajut! Cel mai mult am de lucru

cu sora mea. Nici nu vrea să asculte şi dacă nu aude, n-am cum s-o învăţ. Trebuie să găsesc o cale!

– Dar, ceilalţi? Necunoscuţii pe care-i abordezi, cum reacţionează?

– Este amuzant. Sunt aşa de miraţi şi se sperie ca nişte copii!

– Nu cumva încearcă să-ţi spună că vor să înveţe singuri, să aleagă ei momentele când să vorbească şi cu cine?

– Nu! Nuu! Dacă-i las de capul lor uită să spună şi bună ziua! Ştii care-i ultima lecţie?

– Aş putea să fac presupuneri, dar mai bine spune-mi tu!

– Îmbrăţişarea! Asta este! După ce îmbrăţişarea o să devină obişnuinţă eu o să... menirea mea va fi împlinită. Dar văd că notezi! Nu este nevoie! Aceste lucruri nu se învaţă după notiţe, se fac pur şi simplu. Vă... te ajut dacă vrei!

– Cum?

– Observ că ştii să zâmbeşti, deci putem trece la pasul doi. Comunicarea cu oamenii, mai ales cu cei necunoscuţi. Este uşor! S-ar putea să ţi se pară dificil la început. Să nu ai curaj. Mergi cu mine de câteva ori şi îţi arăt cum fac. Forţa exemplului, nu?

– Am înţeles, dar înainte de a ieşi pe teren ar trebui să ne mai întâlnim de câteva ori. Să mai stăm de vorbă! Ce zici?

– Vedeţi, domnule doctor... adică, Vali! Pe tine te-am convins!

Atingerea

Când am ajuns acasă, soţia mă aştepta lângă uşă, gata îmbrăcată de plecare. Foarte nerăbdătoare. Parcă-mi pândise de la fereastră sosirea. Sau poate chiar aşa făcuse. M-a enervat graba ei, dar mi-am amintit că-i promisesem această ieşire. La cumpărături. Nici nu voiam să-mi imaginez ce chin mă aştepta. Aş fi preferat să mă dizolv într-un fotoliu şi să privesc tâmp la televizor. Ştiu că aşa arată faţa mea obosită, scăpată de sub orice control, când mă las trăit de filme, reclame, politică. Nu mă deranjează, dar soţia mea are grijă să-mi atragă atenţia asupra acestei metamorfoze. Nu mă iartă. Obişnuieşte să-mi întrerupă alunecarea în dulcea stare de inconştienţă, cu binecunoscutele întrebări, „Ce faci? Unde eşti? Mai trăieşti?" Niciodată nu ştiu ce să-i răspund. În schimb, după ce mă foiesc puţin zâmbind strâmb, parcă vrând să-i demonstrez că sunt viu, iau telefonul, verific e-mail-ul preocupat, apoi revin la televizor. Fac astfel fiindcă nu mai sunt în stare de altceva după o zi de muncă. Ce vorbesc eu. De fapt, nu există după. Şi când dorm visez soluţii, strategii, paşi, cifre, multe cifre. Dar ea nu înţelege, iar eu nu pot să-i spun. Cu toate că, uneori îmi vine să-i strig când o aud că-mi vorbeşte însufleţită despre cât de frumoşi sunt copacii, florile, iarba, marea, îmi vine să-i strig, „Nu vezi câte probleme am eu? Crezi că-mi arde de prostii?" Dar mă abţin, îmi văd de treaba mea ignorând toate nimicurile acestea.

Ea are tihnă. Program uşor, nu responsabilităţi, nu decizii, nu urgenţe. Opt ore la serviciu şi apoi parcă schimbă planeta. Odată ieşită din birou se scutură de termene, grafice, situaţii, lăsându-le să strige până răguşesc. „Mâine!" le spune nepăsătoare. Aş vrea să fie şi

la mine la fel. Dar nu este. Ea are timp de tot felul de mărunţişuri lipsite de importanţă. Eu nu. Nu-mi pot permite luxul acesta. Bine, de ce să nu recunosc, ea se ocupă şi de casă. Face aproape totul singură. Eu nu pot s-o ajut. Am treburi mai serioase de rezolvat. Câştig bani. Şi nu puţini. Ea tot necăjită că, de ce nu ne plimbăm, de ce nu plecăm şi noi ca alţii în week-end undeva afară din oraş, şi multe alte nemulţumiri. Cum să plec dacă am o afacere de crescut?

Nu am câştigat întotdeauna mulţi bani. A trebuit să muncesc zdravăn, să-mi bat capul să găsesc soluţii. Abia de vreun an îmi merge mai bine. Tocmai de aceea nu-mi pot permite să scap lucrurile din mână. Dar ea o ţine pe a ei. O las în pace. Mă întreabă câteodată: „Care-i logica? Ce rost mai au banii dacă nu faci ceva şi pentru sufletul tău?" Nu ştiu ce să-i răspund şi mă enervez. O să facem şi altceva când n-or mai fi atâtea griji. Acum însă, am alte priorităţi.

Cert este că m-a convins s-o însoţesc în oraş, să căutăm cadoul perfect pentru fiul nostru. Nu ştiu cum. Poate pentru că o iubesc şi am vrut să-i fac o mică plăcere. Acum este în faţa mea, gata de plecare. Nu pot nici să mă descalţ. Nici să invoc foamea, să mai trag de timp poate se răzgândeşte. Ştie că am mâncat. Îmi spune să mă relaxez. De parcă aş putea! Am primit zece e-mail-uri numai în timp ce veneam spre casă. Şi trebuie să le răspund. Dar am promis şi ca urmare plecăm.

Pe drum îmi povesteşte că ei i se pare mai importantă bucuria simţită când alegi darul, decât darul în sine. Aşa o fi. Pentru ea. Pentru mine, cadoul e cadou, şi dacă ar putea să vină singur de la magazin nu m-aş supăra. Cât timp aş scuti. Nu mai spun de aglomeraţie. Ea crede că oamenii sunt frumoşi şi că este plăcut să te mişti printre ei, să le zâmbeşti, să le vorbeşti, chiar dacă nu-i cunoşti. Mă îndoiesc. Sunt acum printre ei şi nu ştiu cum să mă feresc de câte un ameţit care merge cu gâtul întors spre rafturi. Oricum m-am resemnat şi încerc să mă ţin după ea, tot timpul cu un ochi pe telefon. Mai trimit câte un e-mail, mai răspund unui client, atent să n-o pierd

din ochi. Parcă-i argint viu."Hai şi acolo! Hai şi acolo!" cu o bucurie pe chip de parcă a câştigat premiul cel mare la Loto. M-am oprit, scriu un mesaj urmărind-o cu coada ochiului. Răscoleşte un raft, mă întreabă ce cred că i-ar face plăcere fiului nostru. Ridic din umeri în timp ce scriu. Nu ştiu. Cineva mă loveşte în trecere. Instinctiv acopăr cu mâna locul atins. De parcă aş vrea să opresc revărsarea mea printr-o spărtură imaginară provocată de acea atingere. Apăsând pe locul respectiv, întorc capul să văd cine îmi pricinuise necazul. Uluit zăresc o făptură de o frumuseţe ireală. Nici înaltă, nici scundă, învăluită într-o lumină blândă, senină cu un surâs angelic, ochi albaştri ca cerul, părul de culoarea spicului de grâu căzându-i în valuri pe umeri, silueta atât de fină încât ai fi zis că, este gata să se unduiască la cea mai slabă adiere de vânt. O minune de fată. Privesc hipnotizat mirifica făptură. Nu-mi vorbeşte şi totuşi îi aud glasul dulce, spunându-mi să nu mă împotrivesc. Îmi povesteşte despre întuneric şi lumină. Mă îndeamnă să-mi privesc trupul. Înţeleg fără să ştiu cum. Eu sunt întuneric. Iau mâna de pe locul atingerii lăsând acea lumină să pătrundă dizolvând povară, după povară. Mă simt din ce în ce mai uşor. Plutesc alături de acea zeiţă într-o lume miraculoasă. Secunde, minute, ore, nu ştiu. Imagini refuzate, cuvinte neauzite, emoţii ascunse, sclipesc în jurul meu cerându-mi să le ating. „Da, vreau să văd, să aud, să simt!" răspund nu ştiu cui şi mă las purtat mai departe. Dar zborul mi se curmă fulgerător când aud glasul soţiei. Mă trage de mânecă insistent şi-mi spune zâmbind complice,

– Ce faci? Ce-ai rămas aşa? Dacă era tânără, te înţelegeam!

– Păi, este! am dat eu să-i explic arătându-i fermecătoarea făptură: Uite!

– Unde?

Stupefiat, văd în acel loc, o femeie foarte în vârstă care prinzându-mi privirea îmi cere să-i citesc preţul pe o etichetă. Mă supun confuz, aproape că nu mai văd cifrele. Doamna îmi mulţumeşte zâmbind senin, şi-mi face imperceptibil cu ochiul.

Înţeleg. „Eu îţi mulţumesc!" îi spun în gând simţindu-mă deodată fericit pur şi simplu. Bag telefonul în buzunar, îmi iau soţia de mână şi plec mai departe prin magazin.

– Crezi că există îngeri? o întreb aproape în şoaptă, însă văzându-i privirea iscoditoare, scormonind în mine încercând să afle ce este în neregulă, adaug repezit: Lasă! Ziceam şi eu!

– Te simţi bine? mă cercetează ea, oprindu-se în loc.

– Oo, da! Hai! Ştiu ce cadou să cumpărăm! îi spun şi pornesc grăbit spre unul dintre raioanele magazinului.

În urma mea aud paşii mărunţi ai soţiei. Abia se poate ţine după mine.

Cartea

Draperiile crem, din catifea, mai mereu trase, împietreau sufrageria Monicăi într-o înserare continuă. Nici lumină, nici întuneric. Nici viaţă, nici moarte. Mobilierul simplu, dar ales cu gust, abia se distingea. O canapea din piele maro ciocolată, două fotolii la fel, o măsuţă din sticlă cu obişnuita cană de ceai pe ea, şi multe poliţe ce se împleteau în zigzaguri pe peretele din faţa canapelei, pline de cărţi. Lângă fereastră o mică seră, cum îi plăcea Monicăi să numească locul unde aşezase câteva plante ornamentale, obişnuite, parcă, să se hrănească din semiîntuneric ca şi stăpâna lor.

– Moo! Unde eşti? Uff, iar ai tras draperiile!

Monica tresări şi se ridică din fotoliul unde cu ochii închişi îşi lăsase mintea să alunece în trecut, aşa cum obişnuia să facă, mai ales în ultimul timp. Înviorată o întâmpină pe Anca, fata vecinei, tânăra ei prietenă şi, de fapt, singura persoană care-i mai trecea pragul casei. Monica o îndrăgise pe Anca de când aceasta venise pe lume, în urmă cu douăzeci de ani. Îi înseninase copilăria cu basme, o ajutase de multe ori cu temele în şcoala primară, apoi îi fusese profesoară de limba română în liceu. Pentru Anca ea era Mo, după cum îi stâlcise numele când începuse să vorbească. Nu trecea zi fără s-o viziteze măcar o dată. Monica o învăţase să iubească arta, literatura, muzica, iar Anca îi dăruia scântei de viaţă. Trecea ca o pală de vânt proaspăt spulberând vremelnic cenuşiul din sufletul ei.

– De ce faci asta, Mo? întrebă Anca în timp ce strânse draperiile, lăsând loc luminii să inunde camera.

– Ce fac?

– De ce te îngropi în fotoliul ăla? Eşti încă tânără!

– A, da! De când voi ăştia mici consideraţi un om la cincizeci de ani tânăr? Îi? întrebă Monica revigorată de vivacitatea fetei.

– Eu nu gândesc aşa!

– Bine, bine! Hai să mănânci ceva!

– Nuu! Lasă! Am venit să-ţi povestesc. Azi am cunoscut un băiat...

Anca povestea însufleţită, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii aprinşi de nerăbdarea de a simţi dragostea adevărată. Există pentru fiecare un moment magic. Monica îl risipise în van, fiind incapabilă să-l prindă. Cunoscuse acea dragoste, dar nu avusese curajul s-o trăiască până la capăt. Fugise şi de atunci viaţa ei cursese în zadar purtând în ea un gol imposibil de acoperit. Îşi amintea prima întâlnire cu Lucian. Îl ştia de mult timp. Mergea foarte des, pe vremea aceea, la teatru. Îi admira talentul şi nu numai. Încă tânăr, era un bărbat înalt, bine clădit şi foarte frumos. Avea carismă. Nu scăpa nicio piesă în care juca el. Acum se mai strecura câteodată în sala teatrului, doar ca să-l mai vadă puţin. Mereu cu grija să nu fie observată.

Îşi amintea că, voia să invite la cercul de literatură din liceu câteva personalităţi artistice, printre ele şi un actor de la Teatrul de Stat. Astfel, după un spectacol, căutându-l pe directorul teatrului pentru a-i cere ajutorul, se trezi deodată faţă în faţă cu Lucian, abia scăpat din mijlocul unui grup de admiratoare. Acesta văzând-o dezorientată îi spusese uşor teatral,

– Cu toată dragostea, frumoasă domnişoară! Dacă-mi daţi un pix şi...

– Pentru? întrebase Monica încruntându-se uşor.

– Autogr... nu asta voiaţi?

– Şi cine sunteţi dumneavoastră, mai exact? întrebase Monica iritată de infatuarea lui, apoi văzându-l undeva la câţiva paşi pe domnul director, un actor mai în vârstă, se dusese spre el zâmbitoare.

După acea primă întâlnire, din întâmplare sau nu, Lucian fusese actorul ce se alăturase proiectului ei. A doua întâlnire îi dezvăluise un om manierat, fin, cu un simţ al umorului foarte

dezvoltat, liber şi extraordinar de inventiv. Au urmat alte, şi alte, întâlniri. Era totul perfect. Perfecţiunea unui vis fragil ce poate fi curmat de orice măruntă teamă. Magia se destrămase când Monica refuzase căsătoria cu Lucian, fiindu-i frică de momentul când el, înconjurat de atâtea admiratoare, ar fi putut s-o uite. Preferase să frângă visul înainte de împlinire gândind că, se protejează de o suferinţă viitoare. Apoi îşi dorise să se întoarcă, să-i spună că a greşit, dar orgoliul n-o lăsase. Timpul se scursese refuzând să aştearnă balsamul uitării peste inima ei. El se căsătorise după doi ani şi divorţase după alţi trei.

Anca plecase de mult. Nu apucase să-şi termine povestea despre băiatul întâlnit fiindcă o chemase mama ei, dar promisese că-i va spune continuarea mai pe seară. Monica revenise la fotoliul ei şi la semiîntunericul obişnuit. Deşi se resemnase de mult şi ştia că era prea târziu pentru orice, amintirile stârnite de Anca nu-i dădeau pace întrebând-o obsesiv: „ce-ar fi fost dacă aveai curajul să mergi alături de el?” Nu ştia răspunsul şi acest lucru o sâcâia. Regretul că nici nu va afla vreodată îi muşca sufletul. Se ridică şi alese dintre cărţi una aproape ascunsă vederii. De format mai mic decât cel obişnuit, îngrijit legată, având coperţi din piele fină verde închis, cu marginile paginilor aurii, era cadou de la Lucian. Făcută la comandă special pentru ea, cuprindea toate poeziile dragi ei. Un dar cum numai el putea face. O mângâie uşor cu palmele, se întoarse în fotoliu, aprinse veioza ca o floarea soarelui cu petalele aplecate şi începu să răsfoiască. Se opri asupra unui poem. Citi, reciti de câteva ori, apoi îndoi colţul paginii, încălcând fără să-şi dea seama codul ei de reguli cu privire la cărţi, o închise şi se adânci în gânduri. Ultimele versuri pluteau în mintea ei „Dar dacă nu rişti nimic, Nu faci nimic, Nu ai nimic, Nu eşti nimic...”(*) O lumină aprinsă prea târziu transformată în foc mistuitor. „Doamne, de-aş putea s-o iau de la început!...” îşi spuse dorindu-şi cu ardoare o întoarcere în timp.

***

Monica intră în casă, îşi aruncă geanta pe canapeaua din

sufragerie şi se scufundă în fotoliul ei preferat. Nu ştia ce este cu ea. Ar fi vrut să creadă că lucrurile sunt limpezi aşa cum spunea Maria, prietena ei, dar le simţea complicate. Aproape leşinase când Lucian o ceruse în căsătorie. Făcuse un atac de panică. El o înţelesese, amânase discuţia pentru a doua zi, o adusese până în faţa blocului, ea insistase s-o lase acolo, pentru ca apoi să fugă la Maria. După două ore de discuţii, singura concluzie desprinsă de prietena ei era că, ea, Monica, avea nevoie de un doctor.

– Ce se întâmplă dacă te căsătoreşti? Necăsătorită nu poţi să-l pierzi? Nu te înţeleg! fusese ultima replică a Mariei.

Nu ştiuse ce să răspundă. Apoi se revoltase pe prietena ei. Ce era aşa de greu de înţeles? Fusese lângă ea când de la perfecţiune ajunsese la dezastru, când din nori ajunsese direct în noroi. Ştia cât de greu îşi revenise după ce-l găsise pe fostul ei soţ în pat cu... nici nu mai conta cu cine! Nu, nu mai voia să treacă prin aşa ceva.

Auzi o bătaie în uşă, apoi aproape se rostogoli în casă, Anca, fetiţa vecinei. Aceasta veni în viteză, se aruncă în braţele Monicăi, îşi puse mânuţele pe obrajii ei şi frecându-i uşor a alintare o rugă,

– Mo, vleau o poveste! Îmi spui? Te loog!

– Da, puiule! răspunse Monica şi în timp ce-i povestea copilei despre lumi miraculoase îşi recăpătă calmul.

După plecarea Ancăi, gândurile începură iar să roiască în capul ei. Se uită în jur căutând un punct de sprijin. Privirea i se opri pe cartea primită în dar de la Lucian, aflată mereu la îndemână pe măsuţa dintre fotolii. O luă căutând mângâierea versurilor. Observă nemulţumită un colţ îndoit, deschise cartea la acea pagină murmurând: „Off, Ancuţă, Ancuţă!” Era convinsă că volumul ajunsese în mâinile fetiţei. Abandonă gândul că trebuia să corecteze atitudinea copilei, atrasă fiind de rândurile de pe acea filă. Le citi în şoaptă de câteva ori simţindu-le stranii purtătoare ale unui mesaj aşteptat.

Nouăzeci la sută

Duminică. Zi lungă şi plictisitoare pentru Adina. În general o încurcau zilele libere.

Ieri reuşise să-şi ocupe timpul la serviciu, găsise câteva probleme de rezolvat. Adusese din timpul liber şi vreo câţiva angajaţi ca să nu fie singură. Nu fuseseră ei foarte fericiţi când îi chemase, dar nu-i păsase. De aceea era șefă ca să fie ascultată. N-aveau decât să vorbească pe la colţuri.

Azi însă... Sunase câteva cunoştinţe dorindu-şi să iasă în compania cuiva, dar o refuzaseră toţi. Ba că au treabă, ba că au deja planuri, ba că nu se simt bine...

Nu-şi găsea locul în casă. Dădu drumul la televizor, zapă un timp căutând ceva interesant. Nimic. Aruncă plictisită telecomanda. Prin pereţii subţiri auzea plânsul copilului din apartamentul alăturat, aspiratorul vecinei de sus, vocile studenţilor de sub ea. Atâta zgomot şi totuşi liniştea îi spărgea timpanele.

Afară, toamna picta frunzele copacilor în culori pastelate, flutura ultimele adieri de vânt cald şi îmbrăţişa natura cu razele îmblânzite ale soarelui. „Pot trăi şi aşa!" răspunse Adina unui regret ce se strecură perfid în sufletul ei.

Îşi luă o jachetă, coborî scările în viteză şi plină de elan traversă strada. Apoi se opri contrariată. Unde să meargă. Să bată străzile? Pierdere de timp! Ar fi vrut să se întoarcă, dar îşi aminti apăsarea pereţilor. Hotărî să se piardă prin mulţime, plimbându-se prin parcul de lângă casa ei. Lăsă paşii s-o ducă la întâmplare pe alei, printre oameni. Evita să-i privească. Ajunse lângă biserica de lemn, văzu o bancă liberă şi se aşeză la soare. Puţin mai încolo pe o altă bancă

stăteau doi tineri îndrăgostiţi. Îmbrăţişaţi, vorbeau, râdeau şi se sărutau. Adina simţi ceva tresărind în sufletul ei. Întoarse capul iritată. Pe alee un băieţel, exersând primii paşi, sâcâia un câine încercând să-i bage degetul în nas. Adina îl urmări un timp zâmbind. Apoi privi spre biserică. În faţa ei o pereche de bătrânei se despărţeau cu afecţiune. Ea intră în biserică, iar el porni agale pe alee oprindu-se în dreptul Adinei, parcă obosit deodată.

– Sărut mâna, doamnă! Pot să stau ?

Adina ridică din umeri a nepăsare fără să rostească vreun cuvânt, gândind: „De ce pe banca mea? Sunt atâtea libere!”

– Este frumos azi! Daţi-mi voie să mă prezint. Sunt Radu Vasilescu, tânăr pensionar! râse el.

„Foarte bună gluma, da!” îşi spuse Adina în timp ce ridică privirea pregătită să-i răspundă aspru musafirului nepoftit. La vederea celor doi ochi negri, calzi şi luminoşi, replica îi îngheţă pe buze, şoptind în schimb:

– Sunt Adina.

– Este plăcut să vezi oameni bucurându-se...

– O fi! Pe mine nu mă interesează! redeveni Adina arţăgoasă.

– De ce? Oamenii sunt minunaţi! I-am ajutat toată viaţa şi nu-mi pare rău.

– Cum adică? Ce aţi lucrat?

– Medic, domnişoară. Patruzeci de ani de satisfacţii. Dumneata ce lucrezi?

– Publicitate. Sunt manager la o firmă de publicitate.

– Aaa... dumneata păcăleşti oamenii! râse domnul Radu.

– Nu-i păcălesc! Munca mea este foarte importantă... dar, credeţi ce vreţi!

– Glumeam, domnişoară...

– Ca să fiu sinceră, nu prea am chef de glume. Cât despre viaţă, eu o iau în serios! îl săgetă ea cu privirea.

– Care viaţă? întrebă el surâzând blajin.

– Viaţa! Cum care? Vă bateţi joc de mine?

– Nu! Nu! Dar dumneata pari a fi în afara vieţii. Uite! De jur împrejurul nostru lumea trăieşte, dar dumneata eşti pe margine.

Râzând nervos Adina se întrebă dacă să-şi mai piardă timpul cu acest moş sau să plece pur şi simplu. Nu se mişcă. O forţă de neînţeles o ţinea lipită de bancă.

– Dumneavoastră nu ştiţi ce vorbiţi! Trăiesc mai mult decât toţi oamenii aceştia care se risipesc în fel de fel de nimicuri, replică Adina trufaş.

– Atunci, de ce stai singură pe banca asta?... de vorbă cu un pensionar?

– Întrebarea este valabilă şi pentru dumneavoastră, sau... este mai uşor să daţi lecţii de viaţă!

– Corect! Dar eu am un răspuns. Aştept să iasă băbuţa mea de la biserică. O iubesc de-o viaţă cu toate că, era o pacoste când am cunoscut-o.

– Foarte frumos! Poate am şi eu un răspuns!

– Lasă-mă să ghicesc. Ai o funcţie, dar vrei mai sus, ai bani, dar vrei mai mulţi, ai putere, dar vrei să controlezi tot. Nu ai timp pentru prostii cum ar fi, plimbări, conversaţii, prieteni, iubire, familie, copii...

Uimită, privi preţ de câteva secunde în ochii senini ai bătrânului, apoi iritată îi spuse:

– Nici nu ştiu de ce stau de vorbă cu dumneavoastră! Cine credeţi că sunteţi? Aveţi aşa deodată pretenţia că mă cunoaşteţi?

– Văd, domnişoară! Mai mult decât vrei dumneata să vezi. N-ai prieteni...

– N-am! Şi ce-i cu asta? Nu sunt eu prima şi nici ultima!

– Un boboc nu poate deveni floare dacă refuză să se deschidă. Potenţial de culoare, parfum şi catifelare rămâne închis în sepale, oftă domnul Radu.

– Mă simt bine aşa! Oamenii sunt mincinoşi, răi, egoişti, superficiali, făţarnici...

– Toţi suntem urâţi dar şi frumoşi. Minţim, spunem adevărul,

suntem răi, suntem buni, profunzi, superficiali, iubitori sau indiferenţi.

– Eu nu! aproape strigă Adina.

– Dumneata doar nu vrei să vezi. Te ascunzi!

– Nu-i adevărat!

– Ba da, domnişoară şi din cauza asta ai murit. Ca medic îţi spun, eşti moartă nouăzeci la sută.

Spunând acestea domnul Radu plecă oferindu-i o ultimă privire caldă, grăbindu-se spre bătrânica lui care tocmai ieşise din biserică. Adina dădu să-l oprească, dar se stăpâni realizând absurditatea dorinţei ei de a-l reţine. Îi urmări cu privirea până se topiră în parcul plin de viaţă, tot încercând să vadă chipul bătrânei, nouăzeci la sută viaţă.

Adina simţi prăpastia, punctul de discontinuitate. Între ea şi viaţă, era un baraj înălţat de frica de a nu fi dezamăgită. Se ridică de pe bancă dorind să fugă, să se ascundă undeva de forfota vie din jur în contrast cu uscăciunea ei.

Văzu biserica pentru prima oară cu toate că, trecuse de atâtea ori pe lângă ea. Abia acum îi observă frumuseţea. Construită din lemn, linie zveltă, siluetă neagră proiectată pe fundalul parcului ce îmbrăţişa ochiul limpede al lacului Tăbăcărie. Cenuşiu şi culoare, parcă-i vorbeau despre echilibrul dintre viaţă şi moarte, dintre suflet şi materie.

Păşind alene ajunse în faţa bisericii simţind o dorinţă irezistibilă de a intra. Nu pe Dumnezeu îl căuta, ci pe sine. Aerul rece din interior o făcu să se strângă undeva în centrul fiinţei, lumina difuză o îndemnă să păşească pe vârfuri până găsi un loc unde se aşeză, lăsându-se îmbătată de linişte. Pace, tăcere, echilibru.

„Toţi suntem urâţi dar şi frumoşi" îşi aminti Adina cuvintele domnului Radu. Ca o piatră aruncată peste luciul apei, aceste vorbe generau unde în sufletul ei. De niciunde, din colţuri ascunse ale minţii ei, se iviră momente când fusese rea, egoistă, mincinoasă, superficială. Se văzu real şi dureros aşa cum era. Ca toată lumea.

Scuturată de fiorul evidenţei Adina ieşi în grabă din biserică. Părăsi şi parcul dorind să se vadă cât mai repede în casă. Ajunse pe trotuar şi tot măsurând nerăbdătoare distanţa rămasă până la blocul unde locuia, traversă strada. Un scrâşnet de roţi şi Adina simţi o maşină lipită de piciorul ei, iar alta ocolind-o în ultima secundă. Paralizată de frică realiză că nu era pe trecerea de pietoni. Privea rătăcită agitaţia din jur.

– Cucoană, ai înnebunit? striga la ea unul dintre şoferi.

În chipul transfigurat de furie se recunoscu pe ea, cea de ieri. Nu mai putu să răspundă cum ar fi făcut-o altădată.

– Domnule! Stai puţin! Hai să ne calmăm! spuse bărbatul care oprise maşina lângă piciorul ei.

Tânăr şi energic, încerca să-l îndepărteze pe şoferul isteric din preajma Adinei. De jur împrejur o mulţime de gură-cască îşi hrănea curiozitatea.

– Vă simţiţi bine domnişoară? întrebă tânărul

– Da! murmură Adina evitând să privească în ochii negri, calzi şi luminoşi ai bărbatului.

– Vreţi să vă ajut? Să vă duc până acasă?

– Nu, nu! Stau la blocurile de peste drum. Mulţumesc!

– Uitaţi, vă las cartea mea de vizită... dacă aveţi vreo problemă cu piciorul...

– Mulţumesc! Eu sunt de vină. Îmi pare rău!

Adina grăbită să iasă din acea situaţie îşi ceru încă o dată scuze şi se îndreptă spre blocul ei. Urcă scările, intră în casă şi răsuflă uşurată.

„ Ce zi!” gândi ea citind absentă ce scria pe cartea de vizită. Radu Vasilescu, medic, specialist în ortopedie.

Întâlnirea

Irina lucra încordată la calculator. Trebuia să termine o situaţie într-o oră. În birou toţi colegii spuneau, voiau sau făceau ceva. Irina nu avea timp să-i audă. Pentru colegi devenise ceva obişnuit s-o vadă lucrând astfel. Chiar glumeau pe seama ei spunând că, este o extensie a calculatorului.

Să fie nemulţumită, nu avea timp. Să fie mulţumită, nu avea motive. Prea mulţi şefi! Îşi amintea că, la început avea doar unul, apoi nu ştia cum ajunsese să aibă mai mulţi şi toţi cereau câte ceva. Întotdeauna urgent. Organizare genială! Pentru ei. Îl abordase odată pe unul dintre șefi, mai sef decât alţii, şi-i dăduse o soluţie pentru optimizarea lucrului la birou în aşa fel încât, să nu se mai stea atât de mult peste program. Acesta, îi răspunsese cu o indiferenţă superioară că, ar fi mai bine să-şi aducă perna şi pijamaua la serviciu ca să nu mai piardă timpul cu drumul dus-întors acasă.

– A mai venit un mail! o auzi Irina pe Ralu, colega ei.

– De la cine?

– De la compartimentul „briliant”!

– Ce mai vor şi ăştia de la IT? Ce n-au?

– Irina! Uite necesarul de materiale. L-a cerut Gabi. Urgent! zise

George, gestionarul.

– Lasă-l pe birou, văd eu mai târziu! răspunse Irina fără să-şi desprindă privirea de pe monitor.

– Trebuie trimis urgent! insistă George.

– Biine! Am înţeles! Acum lasă-mă că am treabă. Ce ziceai Ralu că vor brilianţii? întrebă ea lucrând în continuare.

Simţi o prezenţă lângă birou, ridică privirea în fugă şi-l văzu pe Ion, un alt coleg, aşteptând să fie băgat în seamă.

– Ionele, ţie ce-ţi trebuie? întrebă Irina folosind ultimele resurse de calm în timp ce, pe sub birou, piciorul ei bătea frenetic tic-tacul nervilor abia stăpâniţi.

– Contractul ăsta trebuie să ajungă urgent la Bucureşti.

– Lasă-l acolo în tăviţă. Mă ocup imediat de el, îl asigură pe Ion, apoi strigă: Ralu!

– Da! Ce-i? răspunse iritată colega ei.

– Brilianţii! Ce vor? Nu mi-ai spus...

– Păi ce! Am avut loc? Cred că au simţit că nu avem de lucru şi ne-au dat!

– Adică?

– Vor să verificăm dacă s-au transferat bine facturile de chirie. Până la sfârşitul programului

– Cuum? Sunt sute! Ce-s nebuni?

– Nu de azi! Au spus că nu se pleacă acasă până nu terminăm verificarea.

– Şi celelalte situaţii? Cine le face?... Nu!

Oprindu-se din lucru, Irina se destinse în scaun privind pe fereastră crengile castanului prin care vântul foşnea frunzele crude de primăvară. Soarele îi mângâia mâna rămasă inertă pe tastatură. Îl trădase atâta amar de vreme. Luă o coală de hârtie şi începu să scrie. Apoi se ridică, se duse în biroul sefului, lăsă coala scrisă. Se întoarse şi începu să-şi strângă câteva lucruri.

– Ce faci? întrebă Ralu.

– Mi-am dat demisia. Trebuia s-o fac de mult!

Îşi luă sacoul, trecu pe lângă colega ei ce o urmărea perplexă, ieşi din birou spunându-i peste umăr:

– Ne auzim, o să te sun...

Se văzu afară şi pe măsură ce se îndepărta de birou, haina incomodă a stresului cădea de pe ea rămânând în urmă. Se întreba de ce nu făcuse acest pas mai demult. Poate comoditatea, poate speranţa

că va fi mai bine, poate colegii care-i erau dragi, poate frica de necunoscut.

Jurase cândva să nu mai lase pe nimeni să-i fure viaţa. Dar urcase într-un carusel şi uitase că este alegerea ei să coboare. Se tot învârtise într-un cerc vicios. Viaţa ei se redusese absurd doar la serviciu şi somn. Scopul iniţial de a folosi resursele furnizate de serviciu pentru a-şi exprima în timpul liber pasiunile fusese distrus prin reducerea la zero a vieţii personale.

Soarele călduţ îi mângâia faţa, ochii se scăldau fericiţi în verdele crud al primăverii, vântul uşor îi spăla obrazul de griji. Bucurii mărunte vândute. Fără să-şi dea seama. Ajunse la parcul evitat de atâtea ori pentru a scurta drumul. Acum nu se mai grăbea şi nu-şi mai refuză plăcerea de a se lăsa purtată la întâmplare pe aleile lui. Privea în jur. Copacii timizi îmbrăcau haină de frunze şi flori, iarba se trezise din visul iernii, fântâna arteziană era încă adormită, băncile nu-şi mai plângeau singurătatea. Asculta simfonia naturii. Cântec de păsări amestecat cu râs cristalin de copil, cu strigătul dojenitor al unei mame autoritare, cu şoaptele îndrăgostiţilor şi cu lătratul unei căţele, căreia primăvara îi făcuse cadou şase pui. Senzaţia de libertate îi înflori un zâmbet pe faţă şi-i dădu încredere în viitor.

Un bărbat în vârstă îi zâmbi larg, ceea ce o făcu să-l cerceteze atent. Înalt, distins, elegant şi îngrijit, îşi ridică pălăria venind spre ea.

– Sărut mâna, doamna inginer... spuse el privind-o cald, în timp ce-i sărută galant mâna.

Scormonind în trecut, Irina îşi aminti. Ceva se schimbase. Ochii ce o priveau pierduseră sclipirea tăioasă dată de poziţia de comandant, câştigând blândeţea şi înţelepciunea statutului de pensionar.

– Bună ziua, domnule comandant! răspunse ea rezervată.

Observă că acesta întârzia să-i elibereze mâna, privind-o de parcă ar fi vrut să-i spună ceva. Îşi amintea cum o chinuise acest

domn în urmă cu şapte ani. Lucra pe atunci în unitatea unde el era comandant. Nu o plăcuse niciodată şi obişnuia să-i inventeze greşeli. O umilea în faţa colegilor şi nu o dată vărsase lacrimi de neputinţă din cauza persecuţiei lui. Până într-o zi...

***

Irina intră în birou, simţi privirile curioase ale colegilor, ajunse la locul ei şi se ascunse în spatele hârtiilor. Aurel se întoarse către ea şi o întrebă,

– Comandantul?

– Da, confirmă Irina bufnind în plâns.

– Lasă fată! Trece şi asta! Oricum n-ai ce face! spuse Nicu trezit din moţăială. Era fiul unui om influent, tolerat în birou chiar dacă nu făcea nimic.

– Ce vrea iar? se interesă Aurel

– Ei, s-a legat de mine că iar nu merge instalaţia de la Comandament. Spune că eu sunt de vină, că n-am fost în stare să fac un proiect bun.

– Proiectul n-are nimic! Este foarte bun! interveni Camelia.

– Eu ştiu! Dar cum să-l conving pe el. Nici măcar nu este de specialitate ca să înţeleagă.

– Ştiu eu care-i problema! comentă iar Aurel. Ăştia vor să facă din rahat bici... Folosesc materiale recuperate şi când cedează se miră. Dă-i încolo! Nu mai pune la suflet!

– Zici tu! Cum să nu pun când mă pândeşte peste tot! Mi-e şi frică să mai ies din birou!

– Irina! spuse Vali cea mai în vârstă colegă. Tu îi dai prea multă atenţie. Lasă-l încolo! Fă-te că nu-l auzi!

– Aş vrea eu să nu-l aud! Nu înţeleg! Dacă nu sunt vinovată de ce să tac şi să înghit?

– Pentru că el este comandant şi tu nu! explică Vali

– Adică să mă înnebunească doar pentru că poate, nu?

– Dacă vrei să rămâi aici... conchise Nicu

– Nu! Nu mai vreau să stau aşa! izbucni Irina şi ridicându-se de

la birou porni hotărâtă către uşă.

– Ce faci? încercă Aurel s-o reţină.

– Mă duc la el.

Lăsă în urmă sfaturile colegilor. Nu putea să accepte că frica era singura soluţie. Ajunse în faţa uşii pe care scria „Comandat”. Îşi stăpâni tremurul corpului, inspiră adânc, bătu şi intră când auzi invitaţia comandantului. Văzu cum se șterse zâmbetul de pe faţa acestuia, lăsând loc unei expresii reci şi distante.

– Doamna inginer... vă ascult! zise acesta ocolindu-i privirea, lăsând-o să stea în picioare în timp ce el se lăfăia într-un scaun confortabil.

– Domnule comandant... ezită Irina câteva secunde, apoi spuse dintr-o suflare: Am venit să vă întreb cu ce v-am greşit. De ce vă purtaţi aşa cu mine?

– Nu mă tragi dumneata la răspundere pentru ce fac!

– N-am venit să vă trag la răspundere. Voiam doar să înţeleg.

– Dumneata să înţelegi că trebuie să-ţi faci datoria!

– Îmi fac datoria. De unde aţi tras concluzia că nu mi-o fac?

– Mai ai şi tupeu! Cine te crezi? strigă comandantul înroşindu-se de furie.

– Domnule comandant, cu tot respectul. Sunt angajatul unităţii, nu al dumneavoastră! Îmi fac treaba foarte bine şi nu vă înţeleg atitudinea, replică Irina din ce în ce mai calmă.

– Îţi faci treaba? Îmi crapă obrazul de ruşine de fiecare dată când sună de la Comandament şi-mi spun că iar nu merge instalaţia proiectată de dumneata! Asta-i treaba pe care o faci? Zi mersi că nu te dau afară!

– Nu este vina mea!

– Ba da! Nu eşti în stare să faci un proiect, dar ai tupeu să-mi ceri socoteală.

– Proiectul este bun. Instalaţia se strică din cauza materialelor. Nu putem refolosi orice material.

– Nu! Proiectul este prost!

– Pot să vă demonstrez că este bun.

– Mă rog, cum?

– Refac toată lucrarea cu materiale cumpărate de mine. Dacă funcţionează cum susţin eu, dumneavoastră îmi restituiţi banii şi nu mă mai trataţi în felul în care o faceţi acum.

Faţa comandantului împietri preţ de câteva secunde, iar în birou se aşternu o tăcere care nu prevestea nimic bun. Apoi acesta începu să urle,

– Ieşi afară! Nimeni nu-şi permite să fie obraznic cu mine!

– Dar...

– Nimic! Ieşi! Să pleci din unitatea mea! Acum! Să pleci!

– Cu tot respectul. Nu plec nicăieri. Daţi-mă afară dacă puteţi sau plecaţi dumneavoastră dacă nu vă convine, îi răspunse Irina netulburată, mirându-se în sinea ei că rostise acele cuvinte.

***

Irina îşi amintea că după acea confruntare domnul comandant încetase s-o mai şicaneze. Parcă ceva din hotărârea ei îl pusese pe gânduri.

Acum îl avea în faţa ochilor şi-i simţea remuşcările. Irina intuia că amândoi priveau înapoi către aceeaşi amintire. Avea iarăşi sentimentul că viaţa este plină de surprize. Îşi amintea că domnul comandant plecase din unitate înaintea ei, fiind nevoit să se pensioneze. De asemenea, îşi amintea că i se păruse inutil să-l mai întrebe la despărţire „Ei, domnule comandant, cine a plecat primul?” aşa cum visa în momentele de tulburare să-i plătească pentru lipsa de bunăvoinţă.

Cum domnul comandant întârzia să-i elibereze mâna, Irina îi spuse,

– Ştiu ce vreţi!

– Ştiţi? Îmi pare nespus de rău...

– Mda, aveţi şi motive!

– Da! V-am făcut să suferiţi...

– Aşa este. Nejustificat! Dar... aş putea să vă iert!

– Ce uşurare! oftă domnul din faţa ei şi după ce-i mai sărută încă o dată mâna, îşi reluă plimbarea.

Preţ de câteva secunde, Irina îl urmări pe acest bărbat impunător îndepărtându-se, păşind mai departe în viaţa lui mai uşor cu un regret. Plecă şi ea pe drumul ei eliberată de îndoieli. Această întâlnire îi amintise că, nemulţumirea în afara acţiunii este risipă de energie şi înseamnă pierderea visului.

Umbra

Alin privea apartamentul răvăşit. Aproape golit, pierduse amprenta personalităţii lui, devenind anost şi sec. O viaţă adunată în cutiile împrăştiate peste tot. Nu era la prima mutare. Venise în Bucureşti cu şapte ani în urmă. Între timp terminase facultatea şi se hotărâse să rămână în acest oraş, sufocant dar şi fascinant. Îl dezgusta mizeria şi aglomeraţia lui, dar îl atrăgea prin nenumăratele posibilităţi de exprimare oferite. Aici viaţa clocotea, compensând mizeria de la vârful nasului. Gigant, în aparenţă zdrenţuit şi murdar, îl cucerise cu vibraţia sufletului său viu. Apoi, toţi prietenii lui locuiau în această urbe.

„O mutare echivalează cu un cutremur." îşi spuse Alin neştiind de unde să mai apuce lucrurile. Se gândi la Miruna. Poate ar fi fost mai bine să accepte ajutorul ei. Privirea i se opri pe bibliotecă şi birou, singurele locuri negolite. Le lăsase la urmă, fiindcă trebuia să aleagă cu atenţie ce păstra şi ce nu. Depăşind momentul de dezorientare începu să sorteze. ”Asta nu, asta da... nu, nu, da..." mormăia el. ”Asta?„ se întrebă privind manuscrisul unei cărţi. Îl scrisese după despărţirea de Cora. Din el alunecă o hârtie. Alin se aplecă, o luă, şi citind se aşeză pe jos în mijlocul cutiilor.

“Când te-am cunoscut m-am simţit confuz. N-am avut curaj să cred în noi. Mi se părea ireal faptul că, o fată atât de specială ca tine, mi se arunca în braţe cu asemenea dezinvoltură şi încredere. Am minţit... Am minţit de frică să nu te pierd. Însemnai totul pentru mine... Da, am avut ieşiri. Cuvintele mele necugetate te-au rănit de multe ori. Îmi pare rău pentru asta, dar n-am ştiut cum să mă port cu tine în anumite momente... Îmi pare rău... Trecutul mă doare, dar nu

ştiu cum să-l repar decât oferindu-ţi viitorul. Dacă n-ai uitat frumoasele clipe petrecute împreună, poate, găseşti puterea să treci peste rătăcirile mele. Este prea frumos în noi ca să risipim tot ce-ar putea să fie..."

Cuvinte aşternute pe hârtie cuprinzând în ele vibraţia sufletului rănit. O scrisoare ascunsă într-o carte. N-o mai trimisese. Alin îşi amintea câte speranţe împletise în rândurile scrise şi cum toate se spulberaseră când, Cora îi aruncase în faţă câteva cuvinte pe care nu le putea uita. „ Nu te-am iubit niciodată!" Atunci sufletul lui împietrise fulgerător protejându-se de orice atingere a vieţii. Mult timp nu a vrut să vadă ce-i în jurul lui. A scris despre povestea lor sperând să se elibereze, dar n-a reuşit să simtă acel sentiment de uşurare, mult dorit. S-a concentrat pe şcoală, muncă, proiecte. Prietenii îi tot aduceau, aşa ca din întâmplare, fete în preajmă, încercând să-l facă să vadă iar. Nu era pregătit. Nici nu-şi dorea altă relaţie. Între el şi oricare fată se interpunea umbra Corei. Îl urmărea necontenit întunecând viaţa. Cu timpul a învăţat să ascundă umbra începând să observe fetele din jurul lui. A încercat chiar să le cunoască, dar niciodată nu a putut trece pragul dintre suflete. Uşa lui se încăpăţâna să rămână închisă. Apoi o cunoscuse pe Miruna. Frumoasă, inteligentă, plină de viaţă, îl învăluia ca un vânt de primăvară proaspăt şi jucăuş. Respira cu nesaţ apropierea de ea. Mintea lui înregistra, una după alta, calităţile Mirunei. Totuşi sufletul îi rămânea închis în crusta pe care şi-o crease. Ştia că o rănise de multe ori cu indiferenţa lui. Îi era ciudă pe el, dar în final îşi spunea „ Şi ce! Dacă nu-i convine să plece!" Umbra Corei nu-l lăsa să se arunce în sufletul Mirunei. Răsărea pe neaşteptate şi-l îngheţa.

Auzind soneria, Alin sări ca ars şi din trei paşi ajunse la intrare. Deschise uşa şi o văzu pe Miruna.

– Nu ai vrut să te ajut, dar... ţi-am adus ceva de mâncare! N-ai mâncat, nu?

– Nu! N-am chef să-mi fac.

– Ştiam eu! Unde? întrebă Miruna căutând fără succes un loc

liber.

– Aici! zise Alin împingând cu mâna tot ce era pe masă spre margine.

– Ţi-am adus şi cartea! Am terminat-o! spuse Miruna aşezându-se lângă Alin.

– Care dintre ele?

– Colecţionarul. Am citit azi-noapte până la trei. Voiam să văd cum se termină.

– Şi? Ţi-a plăcut?

– Finalul, nu! M-a revoltat modul extrem de rece în care a lăsat-o să moară. M-am ataşat de personaj şi am tot sperat că va scăpa.

– Nu ar fi avut acelaşi impact cu un final fericit.

– De ce? Pentru că nu ne satisface intelectul? Pentru că ne plac lucrurile complicate şi ne răsucim minţile ca să avem ce specula? Nu mai zic de sugestia din final...

– Că ocheşte altă fată?

– Da. Este oribil! Nu-mi pare rău că am citit-o până la capăt, dar este bolnăvicioasă.

– Viaţa în sine poate să fie bolnăvicioasă de multe ori, spuse Alin gânditor.

– Nu cred! Depinde de fiecare. Iar cartea asta nu ajută. Scormoneşte în zone întunecate.

– Degeaba te revolţi. Este vorba despre un nebun surprins în cea mai adâncă intimitate de către un geniu al scrisului.

– Geniu! Da! Îmi venea să-l strâng de gât! Despre personaj vorbesc.

– Păi ăsta era şi scopul.

– Eu nu vreau să simt aşa ceva!

– Atunci nu mai citi cărţi pentru oameni mari, o tachină Alin, apoi, amuzat de mimica ei, izbucni în râs.

Miruna, înciudată, întinse mâna încercând într-un gest spontan să-l tragă de părul ciufulit, dar renunţă simţind că Alin se retrăsese deja, în carapacea indiferenţei. Întristată îl rugă:

– Nu face asta!

– Ce fac? întrebă Alin ocolindu-i privirea.

– Nu-i nevoie să trasezi graniţe. Îmi cunosc locul!

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Ştiu că nu mă iubeşti... şopti Miruna.

– Ţi-am spus eu asta? încercă el o eschivă.

– Nu! Simt! Poţi să mă contrazici?

Cu faţa încordată, Alin o privea incapabil să rostească vreun cuvânt.

– Vezi? Asta ziceam şi eu! spuse Miruna, apoi ascunzându-şi tristeţea în spatele unui zâmbet continua: Stai liniştit, voi rămâne prietena ta orice ar fi! Vreau doar să mă laşi să fiu eu.

– Şi nu te las?

– Prea multă frică. Câteodată mi se face frig. Mi-e teamă că o să îngheţ într-o zi. Şi atunci...

– Trebuie să plec! îi tăie vorba Alin. Am întâlnire cu Mihăilescu la facultate.

– Tipic! ripostă Miruna la întreruperea tăioasă a discuţiei.

– Adică? întrebă Alin prefăcându-se că nu înţelege.

– Nu contează! îşi pierdu interesul Miruna, apoi schimbă subiectul: De ce te întâlneşti cu Mihăilescu? Pentru proiectul de promovare a designului românesc?

– Da, azi punem la punct ultimele detalii. Abia aştept să începem efectiv!

– Bine, ne auzim după ce termini dacă nu mă uiţi până atunci.

Ducând mâna la bărbie într-o expresie de profundă meditaţie, Alin, preocupat, o cercetă pe Miruna din toate unghiurile prefăcându-se că n-o recunoaşte.

– Cine eşti tu? Ce cauţi aici? o întrebă abia stăpânindu-şi râsul.

– Joacă-te! îl ameninţă Miruna şi dispăru pe uşă.

Câteva momente, Alin rămase gânditor în mijlocul holului de la intrare. Liniştea parcă mai adâncă de când plecase Miruna îi spărgea timpanele. Sentimente nedefinite se amestecau în sufletul lui. Dădu

din mână a lehamite, se pregăti să plece la facultate, fericit să iasă măcar pentru câteva ore din acel decor dezolant.

***

Alin mergea grăbit pe holurile facultăţii. Era fericit. Întâlnirea cu Mihăilescu, fostul lui profesor, fusese un succes. Proiectul al cărui sâmbure era o idee de-a lui, se contura şi promitea satisfacţii. Ici colo grupuri de studenţi, îi trezeau nostalgia vremurilor când era şi el ca ei. Privea zâmbind amintirilor, dar foarte mulţumit de prezent. Îi plăcea ceea ce făcea şi avea planuri mari pentru viitor. Zâmbetul îi îngheţă pe faţă când undeva în depărtare o văzu pe Cora. Ştia că nu i se pare. Chiar dacă n-o mai întâlnise de atunci, ar fi recunoscut-o din o mie de fete. „ Ce-o fi făcând aici?” se întrebă el căutând o cale să evite întâlnirea cu ea. ” Eu ce fac? O fi având treabă!... ” gândi el dându-şi seama că nu are cum s-o ocolească. Devenea penibil în ezitarea lui de a merge înainte. În sfârşit îşi reluă mersul, sperând ca ea să nu-l fi observat.

– Bună Alin, spuse Cora cu vocea nesigură.

– Bună Cora. Ce faci? Aici!

– Am dat statul şi aştept rezultatul.

– Acum? se miră Alin ştiind-o pe Cora foarte ambiţioasă.

– Da. L-am amânat un an. Mi s-a părut sau ai vrut să mă ocoleşti?

– Sincer? Da!

– De ce?

– Ar fi câteva motive! răspunse Alin iritat.

– Da, ştiu. Am greşit, îngăimă Cora fâstâcită.

– Ai greşit când mi-ai spus că mă iubeşti sau când mi-ai zis că nu m-ai iubit niciodată? nu se putu abţine Alin.

– Eşti crud! ripostă ea susţinându-i privirea.

– Eu?

– Da! Te-am iubit întotdeauna.

– Te cred! Din dragoste mi-ai distrus şi amintirile! răspunse ironic Alin.

– Nu! Ascultă-mă! Atunci nu ştiam ce-i cu mine, iar tu mă sufocai. Nu puteam alege fără să fiu sigură. Aveam nevoie de puţin spaţiu ca să văd mai bine. Iar tu... te băgai în sufletul meu. N-am mai putut şi ţi-am aruncat cuvintele acelea. Îmi pare rău.

Câteva momente se cercetară în tăcere, apoi Cora îi propuse timid:

– Poate ne întâlnim la un suc să vorbim despre noi...

Scrutând chipul acela, foarte drag odată, în mod ciudat, Alin descoperi sufletul Mirunei. Simţindu-se deodată fericit şi norocos îi răspunse Corei:

– Da! Poate! Scuză-mă, am ceva urgent de făcut, apoi părăsi în grabă facultatea.

Interviul

Dimineaţă. Diana deschise ochii şi zâmbind se întinse ca o pisică alintată. Auzi un zgomot din bucătărie şi-şi spuse: „Este doar Matei!". Întotdeauna trebuia să scape ceva pe jos. O amuza stilul lui uşor repezit de a face treabă, chiar dacă se solda, din când în când, cu dispariţia unui articol de veselă în coşul de gunoi. De obicei Matei pregătea micul dejun, iar ea cina. Înţelegere tacită rezultată din faptul că ea era leneşă dimineaţa, iar el seara. Nu voia să se gândească cum ar fi stat lucrurile dacă ar fi fost leneşi în acelaşi timp.

– Dianaa... îl auzi pe soţul ei strigând-o din bucătărie.

– Daa! Ştiu! Trebuie să mă scol.

– Este târziu şi...

– O să mă certe şefa! râse Diana.

Ea era şefa. După o noapte lungă a vieţii lor, se făcuse în sfârşit ziuă. Îngenuncheaţi de multe ori, îşi adunaseră puterea de a se ridica şi de a merge mai departe. Acum ştia că efortul meritase. Aveau o afacere prosperă începută de câţiva ani. Păşeau încet urcând pe o pantă lină şi sănătoasă. Loviţi fiind, de cele mai multe ori sub centură, învăţaseră să navigheze în această lume plină de şmecheri, gata oricând să fure, sub umbrela unei legi cu prea multe nuanţe ca să reprezinte un adevăr obiectiv.

– Ce faci azi? o întrebă Matei

– Azi? Interviuri! Tu?

– Mă duc până în port şi apoi voiam să dau o fugă până la Mangalia. Ai multe interviuri?

– Sunt câteva... De ce?

– Mă gândeam că poate mergi cu mine la Mangalia. Treceam şi

pe la Sorin să semnăm contractul.

– Dacă pleci după două, vin şi eu! se entuziasmă Diana.

– Păi, după două! Poate chiar mai târziu.

– Ştii cu cine am primul interviu? îl chestionă ea zâmbind enigmatic.

– Ar trebui să ştiu?

– Nu! Badea Valentin, spuse Diana abia ascunzându-şi satisfacţia.

– Badea ăla? Nu! N-are cum! O fi coincidenţă. Sunt o grămadă de Badea.

– Da, dar şi numele şi prenumele? Cam mare coincidenţa, nu crezi?

– Nu! Este un nume comun. Te-ai uitat pe curriculum vitae? Ce scrie?

– Se potriveşte, aproximativ... nu ştiu! Oricum nu este menţionat numele firmei.

– Păi doar n-o fi prost s-o treacă!... Cred totuşi că-i potrivire de nume. Nu văd cum ar fi putut să-şi piardă banii. Atât de mulţi!

– Nici eu! Sincer, l-am chemat din curiozitate. Trebuia să văd dacă este el.

– La ce-ţi mai foloseşte?

– Nu ştiu! Aşa pur şi simplu! Să văd.

Nu decisese uşor să-l cheme la interviu pe acest domn Badea. Stătuse minute în şir cu ochii pironiţi pe foaia de hârtie, citind şi recitind rândurile scrise, căutând să afle dacă este sau nu omul care le distrusese viaţa în urmă cu şapte ani. Îşi spusese ca şi Matei „ la ce-mi foloseşte!” încercând să sufoce dorinţa ascunsă de a afla că se făcuse cumva dreptate. Apoi îşi imaginase cum ar fi fost să-l privească în ochi şi să-l strivească. Se amăgise puţin făcând scenarii, dându-i replici imaginare domnului Badea. Gândind că nu merita osteneala strânsese în pumn CV-ul făcându-l ghemotoc de hârtie, hotărâtă să-l arunce. Dar se răzgândise, întinsese foaia şi recitise ce scria pe ea, căutând indicii. Nu găsise nimic. Putea să fie oricare

Badea. Hotărâse până la urmă să-l cheme. Trebuia să vadă.

– Hai Diana! o îmboldi Matei să se grăbească.

– Gata! Sunt Gata! ajunse şi Diana în holul de la intrare întrebându-l în timp ce se încălţa: Treci pe la birou?

– Nu! Te las pe tine şi mă duc mai departe. Şi aşa este cam târziu!

– Nu participi la primul interviu? glumi ea cu o sclipire jucăuşă în ochi.

– Nu! Chiar nu! În locul tău nici nu-l chemam.

– De ce? Poate să fie omul potrivit! insinuă Diana ieşind repede pe uşă ca să n-o ajungă replica lui Matei.

Se urcară în maşină şi se strecurară prin mulţimea de oameni grăbiţi la acea oră din zi. Diana coborî în faţa biroului, urmări câteva secunde maşina îndepărtându-se, apoi intră.

– Neaţaa Ralu! o salută pe colega ei, apoi întrebă: Iar ai ajuns prima?

– Da! Nu-mi propun dar se întâmplă. Am făcut cafea!

– Ştiiu! Miroase de la uşă. Spune-mi la cât ai programat ultimul interviu?

– La două. E rău?

– Nuu! Este foarte bine!

Diana îşi luă o cafea şi se duse spre biroul ei. Îşi aminti ceva, se întoarse şi-i dădu o ciocolată Ralucăi.

– Am promis...

Intră repede în birou, închizând uşa peste râsul copilăresc al Ralucăi. Îi strigă prin uşă,

– Când vine primul candidat îl pofteşti la mine,da?

Se aşeză în scaunul confortabil, aprinse o ţigară şi sorbi cu plăcere din cafeaua fierbinte. Mai avea destul timp. Privi relaxată pe fereastra mare, spre strada cuprinsă de frenezia atâtor vieţi ce-şi croiau drum spre destinele lor. Istorii ce se derulau ca într-un film mut. Privirea ei, punct de intersecţie pentru o secundă, a zeci de vieţi care apoi fugeau pe făgaşul lor neştiut. Îi plăcea să simtă misterul

acestei atingeri. Conştientiza întregul. Ea, legată prin fire invizibile de tot ce era în jur. Celulă, printre alte milioane de celule ale aceluiaşi organism. La fel ştia că, exact în acel moment, ea era mister pentru o altă privire.

Inspiră profund şi se întoarse spre hârtiile ei. Primul candidat. Badea Valentin. Mai avea timp să se răzgândească. Acest nume stârnea furtuni în sufletul ei. Amintiri dureroase pe care le crezuse îngropase în uitare. Doar o vibraţie uşoară şi acestea se treziseră cerându-şi violent vindecarea. De aceea îl chemase. Spera să fie acel Badea, nu pentru a-şi satisface nevoia de răzbunare, ci pentru a elibera trecutul. De undeva din adânc, revenise sentimentul de neputinţă în faţa nedreptăţii simţit cu ani în urmă când, acest domn plin de bani şi de relaţii, lucrând la marginea legii le furase casa. Fără să clipească îi păcălise, ştiind că ei nu aveau puterea să lupte cu el. Nu aveau nici bani suficienţi, nici relaţii. Au descoperit atunci că, legea este interpretabilă în funcţie de puterea financiară a celui ce o invocă. Astfel le-a luat căminul doar pentru că a putut.

Casa cândva plină de viaţă era acum pustie şi părăsită, nemaifiind locuită de atunci. Se întâmpla de multe ori ca drumurile zilei s-o ducă pe Diana pe lângă acel loc. Geamuri oarbe, pereţi plânşi de ploi, buruieni avide mâncând nesătule tot ce mâna lor construise odată, paragină vorbind despre victoria nimicului asupra creaţiei. Fantomă mută şi absurdă.

Diana îşi amintea ultima întâlnire cu acest domn. Venise la depozitul lor să-şi ia marfa înapoi. Arogant, se plimba de colo-colo, în timp ce soţia lui dădea indicaţii în stânga şi-n dreapta. Diana disperată, încerca să-l înduplece.

– Domnule Badea! Este corect să vă returnăm marfa, vă dăm şi diferenţa de bani, dar casa nu-i legal s-o luaţi.

– Nu?

– Nu! Ştiţi că nu este legal. Nu ne lăsaţi pe drumuri! încercase ea să-l lămurească.

– Nu-i treaba mea unde staţi!

– Haideţi domnule Badea... Nu are rost să ne batem în instanţă.

– Ha,ha,ha! râsese el dezlănţuit. Ne vedem în instanţă!

– Nu puteţi să faceţi asta! explodase Diana simţind că-i fuge pământul de sub picioare.

– Zău? Ia priveşte! rânjise arogant domnul Badea, apoi fluturându-şi mâna, adăugase: Nu te mai învârti atâta pe lângă mine că mă plictiseşti. Gata!

– Vali! Lasă-i dracului! Ce atâta vorbă! intervenise dispreţuitoare nevasta acestuia.

Atunci pentru o fracţiune de secundă, Diana a văzut reţeaua de fire invizibile dintre ei. A simţit că decizia din acel moment nu-i va modifica numai ei viaţa. Cu voce joasă, privindu-l intens în ochi, îi spusese:

– Gândiţi-vă bine ce faceţi. Aveţi familie, copii... Oricând puteţi ajunge în locul meu!

Vorbele ei, sau poate forţa cuprinsă în ele, au ajuns pentru o secundă la omul Badea. Ecouri din suflet uitat au făcut să tremure trăsăturile feţei lui rigide, în timp ce ochii aprinşi de o frică nedefinită nu se puteau desprinde din magnetismul privirii ei.

– Hai Vali! îl trezise nevasta lui.

– Maai lasă-mă! dăduse el din mână a lehamite şi-i întorsese spatele.

De atunci nu-l mai întâlnise.

– Sărut mâna! Am venit pentru interviu, auzi Diana prin perdele de trecut, voci dincolo de uşă.

– Nu trecu mult şi Ralu băgă capul pe uşa biroului, anunţând-o:

– A venit primul. Îi spun să intre sau să mai aştepte?

– Să intre! Pot începe.

Ralu plecă şi după câteva secunde în biroul Dianei intră candidatul. O singură privire şi înţelese. „Aş fi vrut să văd...” gândi ea cu regret în timp ce-l invită pe domnul din faţa ei să ia loc.

Moşul

Întunericul a şters iar orice urmă de lumină, dar undeva în liniştea nopţii se coace o nouă zi. Privesc cerul plin de stele, ca-n fiecare seară de fapt. Este momentul când îmi dau întâlnire cu mine şi încerc să aflu ce mi-a adus ziua abia stinsă. Fie că-mi place sau nu, acel ceva este chiar în faţa mea.

Mă uit în jur. Nimic schimbat. Aceeaşi curte undeva în apropierea mării, aceeaşi casă veche. Îi simt încărcătura de viaţă furişându-se pe la spate încercând să fie parte din drumul meu.

Acum zece luni când am rămas singură în camera abia închiriată de la Doina, m-a trecut un fior de spaimă. Totul părea aşa de străin, aşa de rece. Parcă simţeam energiile domnului Matei, ale doamnei doctor, ale ţiganului, toţi foşti chiriaşi, ce rând pe rând, ocupaseră camera în care acum stăteam eu. Doar asigurarea proprietarei, că toţi cei ce locuiseră în această cameră plecaseră la mai bine, îmi prevestea un viitor bun. Suna încurajator. Era cam puţin, dar putea fi un punct de plecare pentru un optimist. A trecut atâta timp şi lucrurile nu s-au schimbat. Provizoratul câteodată ţine mai mult decât am vrea.

Îmi adun gândurile scăpate în coşul de gunoi al vieţii mele şi întorc faţa către ziua de mâine.

***

Îmi beau cafeaua şi privesc prin fumul de ţigară la Daniel. Învaţă să facă primii paşi. Zâmbesc văzându-l cum găseşte imediat calea cea mai uşoară, mersul de-a buşilea. Doina se aude pe lângă el.

– Aşa mamă! Bravo, bravo! Soarele lui mămica, bravo!

Încurajat astfel, Dani vine tot numai râs spre ea şi o

îmbrăţişează cu mânuţele lui mici. Doina, asistent maternal, îl creşte din milă pe acest micuţ părăsit de mamă imediat după naştere. L-a luat din spital aproape rahitic, iar acum, la un an şi trei luni, Daniel râde în soare cu faţa lui bucălată.

Se aud paşi uşor nesiguri. Moşul vine cu ceaşca de cafea şi se aşează ceva mai încolo la umbră.

– Mi-a mirosit de la dumneata şi mi-am făcut şi eu una, îmi zice.

– E a doua! precizează repede Doina, soţia lui

Lătratul lui Lacky mă anunţă că va apărea foarte curând şi doamna Cucu. Doina împarte de ani de zile casa şi curtea cu această doamnă în vârstă, distinsă şi blândă.

– Buna ziua, ce faci Vasile? Cum te simţi? întreabă doamna Cucu aşezându-se lângă noi.

– Hmm, bine! Iau pastile, îmi trec durerile cam o oră, după aia iar iau pastile…

– Dar e mai bine acasă decât în spital, nu?

– Nici nu vreau să mai aud de spital… ăştia sunt nişte nenorociţi! Te duci acolo pentru că nu te simţi bine, iar ei te tratează ca pe un nimic. Nu te bagă nimeni în seamă dacă nu dai banul. Nici medici, nici asistente. Nimeni! Nu-ţi schimbă aşternuturile, nu au paturi destule… Eu am dormit o noapte în scaun şi alta pe o targă. Noroc că după aceea a plecat unu' şi am putut să dorm în pat.

– Doamne iartă-mă! Cum să dormi în scaun când ai durerile astea! se revoltă doamna Cucu.

– Cui îi pasă! Am avut dureri mari... le-am cerut medicamente. Mi-au spus să mă descurc că ei n-au. Nu puteam eu să-mi iau doctoriile de acasă? Dar cine să se gândească! Spitale! Doamne fereşte să ai nevoie că, ăştia te lasă să mori!

Dani veni strigând ceva într-o limbă cunoscută doar de el şi se atârnă de picioarele moşului. Înseninat, Vasile luă copilul şi-l puse pe genunchi.

– I-a fost dor de tine, zise doamna Cucu. Îmi spunea Doina că

se uita la uşă şi spunea mereu “Ta-ta-ta, Ta-ta-ta”

– Păi cine se joacă cel mai mult cu el? Nu eu?

Întorcându-se către copil, privi la acesta cu un amestec de drag, mândrie şi neputinţă. Fascinată îi observam. Erau deosebit de frumoşi. Două capete de viaţă aduse împreună. Începutul şi sfârşitul, unul lângă altul, atingându-se prin iubire. Moşul bolnav incurabil la o distanţă de câteva luni de moarte şi Dani la o distanţă de un an şi trei luni de naşterea lui. Unul pornea în viaţă, altul pleca. Unul nu ştia nimic despre ce-i va rezerva viitorul, iar celălalt uşor nedumerit că, această secundă se scursese pentru el. Început şi sfârşit, între ele viaţă, în afara lor mister.

Venim, nu mai ştim de unde, apoi plecăm înspăimântaţi de ceea ce ne aşteaptă. Nu înţelegem cum să integrăm misterul în viaţa noastră şi nici viaţa în mister. În schimb i-am dat un nume. Dumnezeu. Îl invocăm des şi avem aşteptări mari de la el.

– Crezi în Dumnezeu? mă întreba zilele trecute Claudia, fata Doinei.

– Nu, nu ştiu, da... în felul meu!

– Cum adică? Te duci la biserică, nu ?

– Nu, de ce-aş merge ? Obişnuiam într-un timp... Acum nu mai găsesc niciun înţeles în regulile bisericii.

– Eu mă duc, aşa am apucat. Trebuie! Dar sărbătorile le ţii ?

– Nu. De ce m-aş închide într-o cutie cu reguli. Nu le înţeleg şi nu le vreau. Ţie ţi se pare în ordine să te duci la biserică şi plin de evlavie să asculţi slujba, să te închini la icoane, să respecţi toate ritualurile şi imediat ce ai ieşit de acolo, înjuri, furi, loveşti cu intoleranţa ta pe cei din jur? Nu mai vorbesc despre preoţi... despre har.

– Da... aşa gândesc şi eu câteodată, dar nu pot să nu mă duc. Te vorbesc oamenii de rău dacă nu faci ca ei. Am cunoştinţe care mă evită pentru că le-am povestit despre îndoielile mele. Până la urmă, ce-i rău în a merge la biserică?

– Nimic! Dacă tu crezi că-ţi face bine, mergi! Eu nu cred în

biserică. Nu ştiu de ce ar avea nevoie Dumnezeu ca noi să ne rugăm într-un anume loc, cu anumite cuvinte şi în posturi cel puţin ciudate. Poate dacă predicile m-ar învălui în acel aer curat după care tânjim cu toţii până la urmă, poate atunci aş găsi un rost bisericii. Dar până una alta, văd nişte preoţi lipsiţi de har. Mi se pare nefiresc faptul că, în loc să elibereze oamenii îi încătuşează în spaimă. Ei ne prezintă un Dumnezeu nevrotic ahtiat să pedepsească. La ce i-ar servi? Când El poate şi are tot ce vrea. Este atotcuprinzător. De ce ar ţine morţiş ca noi să ne rugăm doar în biserici, să nu muncim de sărbători, să dăm prosop preotului la înmormântare sau botez şi aşa mai departe. Mai mult, amuzant este că, după ce te pedepseşte i se face milă de tine şi-ţi dă şansa să fii iertat dacă te rogi. Apoi ciclul se reia. Greşeşti, te rogi, te iartă şi tot aşa. Nu văd rostul. Cum evoluăm noi în toată povestea asta? Cred că m-am pornit…

– Nu, nu! Sincer, ce spui tu mi se pare corect. E ceva ce nu se leagă, dar dacă toată lumea se supune dogmelor, cum pot eu să fac altfel? Trăiesc printre ei…

Moşul se ridică şi încet, încet, se retrase în camera lui întunecată. Acolo îşi petrecea din ce în ce mai mult timpul. Parcă ruşinat de transformările fizice suferite din cauza bolii prefera să se ascundă în acea cameră.

Scăldându-mă în lumina caldă a acelei zile superbe, auzeam absentă plânsul Doinei declanşat ca la comandă după plecarea moşului.

– Nu ştiu măi doamna Cucu ce o să mă faac... Vasile era baza mea. Nu ştiu, nu mai poot, nu mai poot… ce nenorociree... De ce, măi doamna Cucu? De ce mi-l ia Dumnezeu… Ce mă faac?

– Nu mai plânge Doina, că te aude şi-i faci rău. Gândeşte-te că ai două fete. Or să te ajute ele! Trebuie să fii tare pentru că ai multe de făcut. Ştiu de când a murit saracu' bărbatu' meu…

Ca-n ceaţă cuvintele lor se topeau, în mintea mea rămânând clară doar întrebarea Doinei, „de ce mi-l ia Dumnezeu?" Oare Dumnezeu este cel ce dă şi ia? Gândul meu alunecă atras de

amintirea unei întâmplări.

Eram prin piaţă, început de vară, printre oameni parcă în transă, foindu-se printre tarabe cu ochii după legume, fructe, cântărind preţuri, căutându-l pe cel mai bun.

– Uite cireşee! l-am tras eu de mânecă pe Sorin, soţul meu.

– Vrei să luăm? m-a întrebat el.

Am încuviinţat şi ne-am aşezat la coadă. În faţa noastră cumpăra o persoană. Lângă tarabă a apărut un bătrân cu faţa armonioasă în vădit contrast cu hainele ponosite de pe el.

– Daţi-mi şi mie o mână de cireşe, a cerut umil.

– Hai, hai, cară-te de aici! s-a răstit vânzătoarea la el.

– Pleacă dom'le de aici! a luat atitudine şi clientul din faţa noastră. Nu ne mai omorî atâta! Nu mai poţi de cerşetorii ăştia! Sunt peste tot. N-auzi mă? Pleacă dracului de aici şi lasă-ne!

Mă uitam la ei, la el... Aşteptam să-mi vină rândul hotărâtă să-i ofer omului cele câteva cireşe cerute. Puţin pentru mine, mult pentru el. Bărbatul tăcut, stătea în continuare lângă tarabă parcă surd la revolta creştinească ce-i cuprinsese pe cei doi. În sfârşit am cumpărat cireşele şi m-am întors către cerşetor să le împart cu el. Nu mai era acolo. Parcă intrase în pământ. Împreună cu Sorin l-am căutat prin toată piaţa stârniţi de bizarul situaţiei. Nimic! Dispăruse. Nu aveam nicio explicaţie, ci doar certitudinea că fusese acolo. Stupefiaţi am mai întârziat câteva secunde în mijlocul pieţei. Scrutam încordată mulţimea când deodată larma din jur se stinse lăsând loc unei şoapte, "gândul este tot ceea ce contează". Câteva momente, apoi zumzetul reveni mai real ca niciodată. Cumva am înţeles că cerşetorul îmi şoptise acele cuvinte.

– Ai auzit? l-am întrebat pe Sorin.

– Nu, ce? mi-a răspuns el nedumerit.

Un zgomot puternic mă întoarse în curtea Doinei.

– Vai, doamna Cucu... Vasile, a căzut Vasile! şi au fugit amândouă în casă să-l ajute pe moş. Picioarele îl ascultau din ce în ce mai puţin.

Gândul meu se întoarse la şoapta cerşetorului. După acea întâmplare, reală sau nu, nici nu mai conta, am cercetat cu atenţie influenţa gândurilor asupra realităţii. Chiar dacă nu am ajuns la o concluzie clară n-am putut să nu observ că, există o legătură strânsă între ceea ce gândim şi ceea ce ni se întâmplă. Pare că, toate scenariile ce se desfăşoară la nivel mental se transpun în viaţă. Tot bagajul de credinţe cuprinse în gânduri se descarcă în traiul de zi cu zi aducându-ne experienţe. Când suntem surprinşi neplăcut de viaţă aruncăm vina pe soartă sau pe Dumnezeu. Lipsiţi de înţelegere ne întrebăm întruna "de ce?". Răspunsul ar putea să fie în noi. Poate că Dumnezeu ne-a făcut cadou gândul.

Folosind aceeaşi perspectivă observasem şi evoluţia moşului având ca reper ceea ce fusese doar cu o lună în urmă. Un om puternic şi plin de viaţă. Ca orice gospodar muncise întruna prin curte. Cu mâna lui zugrăvise toţi pereţii casei la exterior după ce, căţărat pe scară îi reparase, făcând totul cu un tonus de invidiat. Spărsese lemnele pentru iarnă, le aşezase frumos la locul lor, apoi săpase grădina. Toate acestea până într-o zi când, sâcâit fiind de o tuse rebelă se dusese la un control medical. Pe negândite ajunsese internat pentru investigaţii. În spital, vrând-nevrând ascultase poveştile colegilor de cameră, toţi bolnavi de cancer la plămâni. Aceştia îl lămuriseră cum se poate ajunge de la o tuse la capătul drumului. Se întorsese din spital alt om. Începuse să creadă că este bolnav şi din acel moment s-a prăbuşit.

Am aflat despre îmbolnăvirea subită a moşului a doua zi după revenirea lui din spital. Abia mă trezisem şi cum fereastra mea dădea spre curte, auzind-o pe Doina care ieşise cu Dani la soare, am scos capul pe fereastră să-i salut.

– Neaţaa! Ce face copilaşul nostru azi? am întrebat.

– L-am scos la aer. Nu mă mai înţeleg cu el în casă. S-a învăţat şi ţipă că vrea uţa, uţa…

– E bine, abia stai şi tu la aer! Nu-i păcat de vremea asta frumoasă?

Între timp Doina, cu Dani agăţat de fustele ei, se apropiase de fereastra mea şi pe neaşteptate faţa ei se schimonosi a plâns .

– Vai, Monica, nu ştiu ce să mă faac... Vasile este rău bolnav, sunt disperatăă...

– Dar cum? Aşa deodată? am întrebat eu uluită.

– Doctorii au zis că nu mai are mult de trăit, nici nu ştiu cum să mă port. Cred că săracu' simte ceva... ce mă faac...

– Nu are cum să fie aşa! Doar l-am văzut cum a trebăluit pe aici! Poate au greşit medicii. Se mai întâmplă!

– Nu ştiu, el se simte din ce în ce mai rău... De ce Doamnee îmi faci una ca asta? Cu ce am greşit aşa de rău?

– Doina, ascultă-mă! Orice problemă are soluţie. O să-ţi sune ciudat... cum să-ţi spun? Am citit în multe cărţi că, hotărâtoare sunt gândurile şi credinţele pe care un om le are la un moment dat. Am cercetat pe mine afirmaţia asta şi am găsit-o adevărată. Aşa că, te rog încearcă să-ţi păstrezi cumpătul. Fă-i tratamentul lui Vasile şi în acelaşi timp îndeamnă-l să creadă că se poate însănătoşi. Ajută-l să-şi recapete încrederea. Corpul nostru este perfect şi ştie să-şi regleze toate funcţiile dacă nu este bruiat de minte. Asta ar putea să-l ajute să învingă boala şi nu cere bani, ci doar un efort de atenţie la gânduri.

– Off, off, nu ştiu ce o să mă faac...

– Nu ai ce pierde! Mulţi oameni s-au vindecat de boli incurabile crezând cu încăpăţânare în puterea corpului de a se reface. Merită să-l convingi să încerce şi calea aceasta. Nu ai ce pierde! De câştigat poate, dar de pierdut sigur nu.

– Medicamentele nu-l mai ajută, durerile sunt maari... ce o să mă fac eu fără el? Le făcea pe toate! Fără bărbat cum să mă descurc? Nici bani nu sunt, se duc pe medicamente... mă doare sufletul!

Nu mă auzea. Eram în două planuri paralele. Uneori oamenii sunt atât de scufundaţi în drama lor încât resping, aproape inconştient, orice nu se înscrie în tiparul obişnuit. O priveam neputincioasă. Era surdă la tot ce-i spuneam. Nu ştiu dacă ar fi reuşit, dar nici nu avea să afle pentru că nu voia să încerce.

***

Întunericul a şters iar orice urmă de lumină, dar undeva în liniştea nopţii se coace o noua zi. Privesc cerul plin de stele, ca-n fiecare seară de fapt. Mă uit în jur. Totul pare neschimbat. Aceeaşi curte undeva în apropierea mării, aceeaşi casă veche. Şi totuşi, nimic nu mai este cum era. Moşul s-a dus, Doina a vândut locul şi s-a certat cu fetele ei pentru bani, doamna Cucu urmează să se mute undeva la marginea județului, iar eu, trebuie s-o iau de capăt în altă casă, alt proprietar. Tabloul ce părea înţepenit pentru foarte multă vreme în forma pe care am cunoscut-o, s-a destrămat deodată, parcă vrând să ne demonstreze că viaţa nu are nimic de-a face cu planurile noastre de a ne înrăma mereu şi mereu în primul tipar găsit. În mod curios părea că moşul fusese un nod într-o structură ce aducea împreună destinele tuturor celor din curtea aceea. Un nod spre care convergeau firele de viaţă ale Doinei, fetelor lui, ale doamnei Cucu şi căţelului ei Lucky, şi chiar al meu. Plecând moşul, toate aceste fire, cu voie sau fără voie, au scăpat şi bezmetice şi-au căutat alt făgaş, lăsând casa veche din apropierea mării cu toată mărturia ei de viaţă, altor oameni gata să scrie pagini noi de istorie.

Ce a însemnat pentru mine această etapă? De ce m-am aflat acolo în acele timpuri? Doar pentru ceea ce numim noi, lucruri simple. O vreme am închis cercul iubirii necondiţionate. Am fost pod între sfârşit şi început. Am primit iubire curată de la Dani, ataşat profund de mine, într-o perioadă când aveam nevoie, iar eu am dăruit-o în clipele grele de trecere dincolo de viaţă, moşului, când fără ca toţi ce-i din jurul lui să-şi dea seama, era singur şi neajutorat.

Maia

Maia îşi privea chipul în oglindă. O faţă frumoasă, luminoasă, dar străină, o studia cu ochi aprinşi. Analiza acea imagine, căutând să recunoască detalii familiare ei, odată. Din cioburi de fiinţă încerca să se recompună, însă un crâmpei lipsă făcea întregul să-şi piardă armonia. Ar fi vrut să se simtă împlinită. Să fie şi ea unul dintre acei oameni care păreau că ştiu de ce trăiesc. Se strâmbă la imaginea ei.

– Tu de ce-ţi pui atâtea întrebări ? Nu te-ai săturat să tot cauţi ceva ce nu poţi găsi?

– ...

– Degeaba aştept un răspuns de la tine. Ştiu ce caut! Misterul, dincolo de limitele cunoaşterii prin minte.

Încercând parcă să-şi descopere misterul, Maia îşi scufundă privirea în abisul ochilor ei reflectaţi în oglindă. „Eşti particulă divină înfăşurată în materie..." "Acum aud şi voci... din ce în ce mai bine! Trebuie să mă adun puţin! " îşi spuse ea întorcând spatele oglinzii.

Ieşi din casă, îndreptându-se spre mare, dorindu-şi să privească întinderea nesfârşită de apă. Se aşeză direct pe nisipul mătăsos, ascultând zbuciumul înfundat al valurilor povestind, parcă, despre căutările ei, dar şi despre singurătate. Cum ajunsese singură nici nu mai ştia. Era o păpuşă în mâna unui păpuşar capricios sau mintea ei devenise neîncăpătoare pentru dorul de necunoscut.

Fără îndoială îl iubea enorm pe Ian şi totuşi nu putuse să spună da. Nu încă. Undeva în adâncul ei o nelinişte nu-i dădea pace.

– Maia, îi spusese Ian cu o seară înainte, m-am gândit mult şi...

– Şi? întrebase ea văzând că, el îşi căuta prea mult cuvintele.

– Şi... Vreau să ne căsătorim! rostise Ian dintr-o suflare.

– Off, Ian, îl dezmierdase ea mieros. Dar nu ne simţim bine aşa?

– Ne simţim şi tocmai de aceea vreau să fii soţia mea.

– Să fiu soţia ta... da! Şi după aceea ce? întrebase Maia cu oarecare iritare în glas.

– Cum adică, ce!

– Da! Ce urmează? Uitare măsurată în ani, zile, ore?...

– Nu te înţeleg! Ce se întâmplă cu tine?

– Nimic! Nu ştiu, caut ceva! Am trăit până acum crezând că este important să am bani, casă, relaţie... Nu spun că e rău să le ai, dar oare asta este tot? Îţi aminteşti, acum două săptămâni când am fost pe munte şi am rămas noaptea blocaţi în văgăunile acelea?

– Cum să uit! Era să iasă foarte rău. Nici acum nu-mi dau seama unde ne-a fost capul. Mare noroc am avut că ne-au găsit!

– Da, am avut. N-am trăit niciodată în viaţa mea aşa sentiment de groază. Nu pot să uit. Întunericul parcă mă strângea. Simţeam fiecare zgomot, trosnitură sau fâşâit ca pe o durere fizică. Fantasmele minţii mele dansau nebuneşte în jurul meu şi în acea spaimă uriaşă, m-am simţit foarte mică şi neînsemnată. Cine eram eu? Unde era siguranţa Omului, fiinţă evoluată care crede că deţine controlul vieţii. Mă vedeam, o gâză pe spinarea universului, speriată de neputinţa ei. La un moment dat, am avut senzaţia că, frica explodează în mine şi-mi sparge fiinţa în mii de frânturi-simţăminte, ce-şi făceau de cap. Apoi, linişte. Cumva, nu ştiu cum, am ajuns să mă scald în lumină. Vedeam de undeva dinafară cum stăteam cuibăriţi unul în altul aşteptând o minune. Era linişte şi pace infinită. ”Nu sunteţi singuri” am auzit o şoaptă ca o mângâiere. Grijile, temerile, incertitudinile s-au topit lăsând loc unei stări de bine de nedescris. Apoi am văzut luminile lanternelor. Echipa de salvare venise. Nu pot să uit sentimentul trăit atunci. Vreau să mă întorc acolo.

– Maia, Maia, îţi trebuie puţin timp ca să uiţi.

– Nuu! Nu vreau să uit, vreau să-mi amintesc. M-am pierdut...

sau m-am regăsit, nu mai ştiu! Până acum am fost oarbă, am bâjbâit ca să pot cunoaşte. Vreau să deschid ochii! Să văd dincolo de ceea ce pot atinge.

– Ce ne împiedică să facem asta împreună?

– Dacă mă întrebai înainte aş fi spus: „Nimic!” dar acum...

– Bine, bine! Nu vreau să mergem mai departe cu discuţia. Te las să te limpezeşti. Ştii unde să mă găseşti...

Marea îşi cânta simfonia mângâind cu palme spumoase malul. Maia se întinse pe nisipul fin şi se abandonă soarelui călduţ de primăvară, eliberând gândurile. Ca nişte baloane de săpun acestea se topiră în nimicul de unde veniseră. Era una cu nisipul cu marea şi cu cerul. Pace în tăcerea minţii.

– Nu eşti singură... îi şopti o voce caldă.

Instantaneu, mintea ei se trezi spărgând cu săgeţi de gânduri pacea ce o cuprinsese, iar fiorul de nelinişte se întoarse.

– Nu, nu... întoarce spatele minţii şi deschide-ţi inima, doar aşa poţi vedea, insistă vocea.

– Deci nu-i doar o părere... cine eşti?

– Sunt tu în alte sfere. M-ai căutat şi am venit!

– În alte sfere... de ce-ai apărut acum şi nu în alt moment?

– Eu am fost aici tot timpul! Pe când tu, ai fost pierdută în lumea ta.

– Pierdută zici? Sunt om şi cred în drumul meu. Credeam, până acum! Atunci când ne-am rătăcit în munţi, tot tu ai fost?

– Atunci şi întotdeauna, la fiecare pas lângă tine.

– Deci ai putea să-mi explici. Ce-a fost? Ce am simţit?

– Te-am luat acolo sus ca să înţelegi că, frica doar mintea din neştiinţă o creează. Când socoteşti că eşti doar carne, când măsori lumea cu simţuri şchioape, când găseşti că viaţa înseamnă exclusiv să ai, ajungi o zi în care din om semeţ nimic nu mai rămâi. Când de griji, nevoi, bucuria n-o mai vezi, când crezi că totu-i întâmplare, soarta în faţă amară îţi va fi.

– Mi-e teamă că nu te înţeleg. Simt că ceva lipseşte, dar... Cine

suntem noi, cine sunteţi voi?

– Suntem toţi unul şi unul este în toţi.

– Tot nu înţeleg.

– Cum ai putea cuprinde nemărginirea cu mintea ta îngustă!

– Atunci?

– Atunci deschide-ţi sufletul şi ascultă-mă cu el. Când totul era unu, când pacea veşnică domnea, când bun şi rău, zi şi noapte, naştere şi moarte nu se cunoşteau, când totul era nimic şi nimicul era totul, necuprinsul a simţit un dor de ducă. S-a spart atunci, în scântei nenumărate împrăştiindu-se până departe. S-a recreat apoi, formând lumi şi universuri conduse de armonioase legi cereşti, formând planete populate cu fiinţe care vieţi de-a rândul au evoluat.

– Îmi spui poveşti şi te aştepţi să cred...

– Priveşte în sufletul tău şi ai să găseşti răspunsuri. Ce simţi?

– Simt că nu mai înţeleg nimic! Spui că în tot ce mă înconjoară este acea scânteie. Atunci de ce este lumea aşa de nedreaptă? De ce oameni buni mor, iar cei răi trăiesc bine, de ce copii nevinovaţi suferă de boli grele, de ce sunt oameni înfometaţi, de ce sunt războaie ? Ce reguli aşa de armonioase guvernează toate acestea?

– „Dar vezi, nu poţi să preţuieşti
A binelui plăcere
De n-ai prilej să te loveşti
Cândva de vreo durere."

– Eminescu...

– Da, el ştia. Totul este perfect. Nimic nu este întâmplător. Viaţa acolo este o picătura într-un ocean. Voi, preţ de o secundă jucaţi un rol. Vi l-aţi ales şi pregătit cu grijă.

– Şi voi? Ne priviţi din sfere înalte!

– Noi vă ducem în braţe când vă este greu. Vă ajutăm să vă descoperiţi scânteia...

– Dacă acolo este aşa cum am simţit când eram pierdută în munţi, vreau să plec de aici! Vreau să simt din nou acea pace infinită.

– Nu te grăbi! Mai ai multe de făcut unde eşti şi crede-mă n-o

să-ţi pară rău. Acel sentiment după care tânjeşti poate fi trăit şi acolo. Invers nu.

– Cum?

– Mai întâi de toate uită frica, nimic din ce-i neales nu te poate atinge. Deschide-ţi inima şi lasă-mă să-ţi fiu de ajutor. Alungă îndoiala urmând ce sufletul îţi spune. Culege bucuria clipei, n-o scăpa preocupată fiind de trecut sau viitor. Iubeşte viaţa şi aprinde în toţi scânteia. De-o vezi sclipind în ochii ce-i priveşti, te recunoşti pe tine întreagă.

– Tu? O să pleci? Adică, o să te mai aud?

– Te voi urma oriunde vei merge, sunt scânteia ta.

Din depărtare zbuciumul înfundat al mării reveni. Maia deschise ochii şi privi senină întinderea de apă care, cu milioane de degete albe apăsa clapele unui pian imaginar. Se ridică şi atrasă irezistibil de mare, se descălţă şi intră cu picioarele în ea. Simţi atunci că, prin acel fluid universul revarsă asupra ei un sentiment de pace infinită. Se abandonă armoniei un timp, apoi părăsi plaja şi zâmbind vieţii se lăsă dusă de paşii ei pe străzi, printre oameni, până când se trezi în faţa blocului unde locuia Ian. Urcă în grabă scările, deodată foarte nerăbdătoare să-l întâlnească. Sună la uşa.

Când Ian apăru în prag, Maia îl privi intens în ochi căutând scânteia. Era acolo şi o aştepta.

N-am timp

Cristina aruncă telefonul pe masă. Ziua de muncă începuse. Nici nu ajunsese la firmă şi telefonul începuse să sune. Se uită la ceas. Era târziu. Trebuia să se grăbească. Avea o întâlnire cu un client la prima oră. Îşi termină cafeaua automat fără să-i mai simtă gustul, îmbrăcă sacoul, luă geanta şi ieşi în viteză pe uşă. Coborî scările blocului recapitulând planul pentru acea zi. Pe hol amestec de mirosuri. Parfumul vecinei de la patru, probabil trecuse înaintea ei, iz de legume fierte, vecina de la doi gătea întotdeauna dimineaţa devreme şi, ca să pună capac, miros înecăcios de la pisicile din jurul blocului. Se învăţaseră să-şi facă nevoile pe scară. „Abia aştept să mă mut de aici!" murmură ea. Muncea mult, firma mergea bine şi spera ca într-un an să-şi construiască o căsuţă undeva la marginea oraşului. Îşi cumpărase terenul cu trei luni în urmă. Visul căpăta contur şi-şi promisese că, după mutare va începe să se ocupe şi de sufletul ei. Acum nu avea timp.

Ieşi din bloc. Cât pe ce să se împiedice de o doamnă în vârstă. Respirând greu se oprise în mijlocul aleii care ducea la intrarea în bloc. Două sacoşe voluminoase se odihneau lângă ea ocupând drumul. Bătrâna doamnă îşi trăgea sufletul. Cristina păşi peste una dintre sacoşe încercând să-şi vadă de drum, ascultând distrată scuzele doamnei.

– N-am mai putut maică. Le iau numaidecât!

– Gata! Am trecut! îi zâmbi reţinut Cristina depăşind-o.

– Maică!

– Da! răspunse ea femeii, consultându-şi exasperată ceasul.

– N-ai putea mata să mă ajuţi...

– Ah! Îmi pare rău! N-am timp, trebuia să fiu deja la serviciu.

– Bine maică! Înţeleg. E greu în ziua de azi. Ştiu că am şi eu un ficior şi...

– Îmi pare rău, mă grăbesc! strânse Cristina umerii a neputinţă şi se îndreptă sprintenă spre parcarea de lângă bloc.

Porni maşina şi plecă în viteză. Nici nu ieşi din cartierul ei că, telefonul sună iar. „Domnul Popescu! Ce-o fi păţit?" se întrebă ea.

– Buna dimineaţa, domnul meu!

– Sărut mâna, doamnă. Ce faceţi?

– Acum, la volan! În drum spre firmă. Cu ce vă pot ajuta?

– Am probleme cu aparatul. Puteţi trimite pe cineva să-l repare?

– Sigur! Îl trimit pe George şi vă rezolvă!

După ce aruncă telefonul pe bancheta din dreapta, Cristina se uită iar la ceas. Nu stătea prea bine cu timpul, iar drumul era aglomerat ca de fiecare dată dimineaţa. Se strecura printre celelalte maşini încercând să mai câştige câteva minute. Îşi făcea calcule, avea patru intersecţii de trecut. Dacă prindea verde la toate, ajungea la timp. Dacă nu... Se apropie de prima intersecţie. „Aşa verdee!" se bucură ea. „Poate că cineva acolo sus ţine cu mine!" Cu ochii la drum pipăi şi luă telefonul care suna iar.

– Neaţa Cris!

– Neaţa! Ce faci? recunoscu Cristina vocea prietenul ei Mihai.

– Chiar te interesează? Ai trecut pe lângă mine şi nici nu m-ai văzut! spuse Mihai necăjit.

– Te rog, nu fi rău! Deocamdată văd doar asfalt, încercă să-l împace Cristina.

– Iar eşti în criză de timp?

– Păi cum altfel! Forma care m-a consacrat.

– Mai pune şi tu frână că o iei razna! Acum că înnebuneşti tu nu-i mare lucru, dar îi zăpăceşti şi pe cei din jur! o tachină Mihai.

– Aa... nu-i drept, nu-i drept! O să mă opresc eu la timpul potrivit.

– Ca exerciţiu, pune o frână azi la prânz.

– Nu azi, te roog ! Nu am timp!

– De ce nu mă mir? Atunci ne vedem după-amiază.

– Te sun eu când termin!

– Asta nu-mi miroase a bine! Ce-ar fi să te sun eu ca să termini.

Cristina simţi tristeţe dincolo de veselia afişată de Mihai. Ştia că o înţelege, dar intuia şi nevoia lui de a petrece mai mult timp împreună. Încă nu putea, dar îşi propusese ca în viitorul apropiat să se dedice relaţiei, să întemeieze familia mult visată de ei. Telefonul sună iar,

– Bună dimineaţa, Ralu. Ce-i!

– Bună dimineaţa. A venit deja, domnul Vasiliu. Ce-i zic?

– Vin şi eu imediat! Ţine-l de vorbă, fă-i o cafea! Nu ştiu! Găseşti tu ceva!

– Bine, bine, o să-l ţin de vorbă. Numai să nu dureze mult!

– Nuu, ajung în câteva minute. Aa! Era să uit! Trimite-l pe George la domnul Popescu. Are probleme cu aparatul.

Aruncă iar telefonul pe bancheta din dreapta. Se uită la ceas. Târziu, dar mai avea o intersecţie şi ajungea. Privi de departe semaforul încercând să vadă cum stă cu norocul. Era roşu. Cinci, patru, trei, doi, unu, se schimbă în verde când mai avea câţiva metri până la el. Făcu o manevră de schimbare a benzii pentru a-şi păstra viteza şi intră în intersecţie. Câteva secunde de bucurie că a prins verde, uimire transformată în groază şi durere provocată de o maşină care venea din dreapta cu viteză. Apoi întuneric.

Timp nemăsurat, spaţiu neclintit, realitate dizolvată în nimic.

Când se trezi îşi simţi toată fiinţa ghemuită în ochi, singurii care mai puteau mişca. Prin fereastră văzu crengile înflorite ale unui cais. Revărsare de alb presărat pe crengi în forma delicată a petalelor, ce se lăsau privite parcă pentru prima oară. Încercă să-şi dea seama unde este. Mătură cu privirea salonul de spital. Îl văzu pe Mihai. Îi vorbea dar nu-l înţelegea. Ochii ei căutară iar fereastra, florile de cais. Albul lor o chema irezistibil, de parcă din el ar fi putut extrage sensul vieţii. O lacrimă se adună în colţul ochilor ca un bob de

cristal, vorbind despre neputinţa reîntoarcerii florii de cais la boboc.

***

Cristina se trezi brusc din somn. Nu auzise alarma. Se uită la ceas. Era târziu. Trebuia să se grăbească. Avea o întâlnire cu un client la prima oră. Se pregăti repede, îşi bău cafeaua automat fără să-i simtă gustul, îmbrăcă sacoul, luă geanta şi ieşi în viteză pe uşă. Coborî scările blocului recapitulând planul pentru acea zi. Pe hol amestec de mirosuri. Parfumul vecinei de la patru, probabil trecuse înaintea ei, iz de legume fierte, vecina de la doi gătea întotdeauna dimineaţa devreme şi, ca să pună capac, miros înecăcios de la pisicile din jurul blocului. Se învăţaseră să-şi facă nevoile pe scară. „ Abia aştept să mă mut de aici!” murmură ea. Muncea mult, firma mergea bine şi spera ca, într-un an să-şi construiască o căsuţă undeva la marginea oraşului. Îşi cumpărase terenul cu trei luni în urmă. Visul căpăta contur şi-şi promisese că, după mutare va începe să se ocupe şi de sufletul ei. Acum nu avea timp.

Ieşi din bloc. Cât pe ce să se împiedice de o doamnă în vârstă. Respirând greu, se oprise în mijlocul aleii care ducea la intrarea în bloc. Două sacoşe voluminoase se odihneau lângă ea ocupând drumul. Bătrâna doamnă îşi trăgea sufletul. Cristina păşi peste una dintre sacoşe încercând să-şi vadă de drum, ascultând distrată scuzele doamnei.

– N-am mai putut maică. Le iau numaidecât!

– Gata! Am trecut, îi zâmbi reţinut Cristina depăşind-o.

– Maică!

– Da! răspunse ea femeii, consultându-şi exasperată ceasul.

– N-ai putea mata să mă ajuţi...

Zorită, vru să se scuze faţă de bătrână, dar ceva o reţinu. Faţa blândă, ochii încă luminoşi, părul alb ca neaua. Acel alb imaculat parcă-i vorbea despre ceva nelămurit. Fără să ştie de ce, luă sacoşele grele în câte o mână şi se îndreptă către intrarea în bloc întrebând:

– La ce etaj mergeţi?

– La patru, maică... Să trăieşti!

– Lasă mamaie! Nu-i mare lucru!

– Am şi eu ficior. La el merg. El săracu' n-are timp...

Cristina gândi că nici ea nu are. O lăsă pe bătrână în faţa uşii fiului ei şi apoi coborî scările în fugă. Se uită la ceas. „ Nu mai ajung!" gândi şi încetini pasul. O sună pe Ralu, mâna ei dreaptă.

– Ralu! Nu ajung la întâlnire. Cere-i scuze din partea mea domnului Vasiliu şi reprogramează întâlnirea.

– Şi dacă nu vrea?

– Asta este! Am pierdut un client...

Merse agale spre maşină, porni şi se pierdu în mulţimea de oameni grăbiţi să ajungă...

Ajutorul

Sorina parcurgea grăbită strada spre cea mai apropiată staţie de tramvai. Trebuia să întâlnească un client în celălalt capăt al oraşului. Oboseala îi dădea târcoale, dar nu-şi permitea s-o bage în seamă. Mai avea mult de alergat până seara. Ajunse în staţie şi în aşteptarea tramvaiului îşi făcea discursul pentru client. Trebuia să-l convingă să încheie contractul cu ea. Avea nevoie de acest lucru ca de aer. Se uită la ceas. Era târziu şi faptul că putea rata întâlnirea, o nelinişte.

– Sorinaa! se auzi ea strigată şi abia atunci observă o maşină oprită puţin mai sus de locul unde stătea.

Trezită brusc din gânduri, Sorina încercă să-şi amintească de unde-l cunoştea pe bărbatul de la volan. „Off, ce ameţită sunt! Este Lucian." realiză ea apropiindu-se de maşină.

– Nu mai cunoşti oamenii! o tachină fostul ei coleg de facultate pe care nu-l mai văzuse de mulţi ani.

– Nu! Nu! Mă gândeam la ceva, se apără ea.

– Dar te uitai la mine!

– Mă uitam, dar nu vedeam! Aşteptam tramvaiul. În trei sferturi de oră trebuie să fiu în Tomis-Nord.

– Te duc eu dacă vrei! Am drum încolo.

– Chiar? Normal că vreau!

Sorina urcă şi porniră pe străzile aglomerate la acea oră. Se relaxă în scaun bucuroasă că, nu mai era parte din agitaţia străzii, ci doar spectator. Cel puţin pentru un timp.

– Nu te-am mai văzut de-un secol! spuse Lucian. Ce faci? Care mai este viaţa ta?

– Care mai este viaţa mea? Pe scurt, divorţată, doi copii...

nimic special.

– Îmi pare rău...

– Nu are de ce! Mă descurc!

– Ce treabă ai în Tomis-Nord? Te duci în vizită la sora ta? Ea locuia acolo, nu?

– Ai reţinut bine, dar acum am altă treabă în zonă. Trebuie să întâlnesc un client.

– Un client? Ce client? Nu mai lucrezi în port? Parcă erai tehnolog la...

– Sunt şi acum! Dar lucrez şi după-amiaza.

– Înţeleg. Nu te descurci cu banii.

– Nu prea! Doi copii, tot felul de nevoi... mă rog, nu vreau să mă vait!

– Fostul, nu te ajută?

– Nu!

– De ce?

– Nu vrea, iar eu m-am săturat de tribunale. Dar lasă-mă pe mine! Spune-mi! Tu, ce mai faci?

– Eu? Nimic special! râse Lucian.

– Plagiat! Hai spune!

– Sunt bine. Încă însurat, fără copii, şef de catedră la Universitate...

– Oo, frumos! Ce catedră?

– Aparate Electrice. Ei, ce să zic! Am fost la momentul potrivit în locul potrivit. Faci politică?

– Nuu.

– De ce? Te poate ajuta!â

– Nu mă interesează.

– Este o mentalitate greşită. Nu poţi avansa dacă nu te susţine cineva pe ici pe colo. Înţelegi?

– Înţeleg, dar nu sunt eu aceea. N-ai vrut să ai copii sau aşa a fost să fie? schimbă subiectul Sorina.

– Aşa a fost să fie! Dar îmi convine. Mai puţine griji!

– Saau, mai puţine bucurii! spuse Sorina râzând. Nu te-ai schimbat prea mult!

– Nici tu! Tot frumoasă!

Tăcută, Sorina privea strada. Îi convenea că, Lucian preocupat să înjure şoferii care-i stăteau în cale, încetase s-o iscodească în legătură cu viaţa ei. Nu-i făcea plăcere să vorbească despre ea. Simţea că pierduse un tren, nu ştia când şi cum. Poate după ce se măritase cu omul nepotrivit. Făcuse alegeri greşite, pierduse şanse sau poate norocul o ocolise pur şi simplu. Privea la colegul ei. Părea realizat, liniştit, fericit. „Cum o fi reuşit?" se întrebă ea. Mediocru în facultate, arogant, cu mult tupeu, nu-l plăcuse niciodată foarte mult. „Ciudată soarta asta! gândi Sorina. Cine ar fi zis că o să ajungă profesor universitar. Şef de catedră!", „Iar eu? Cine s-ar fi gândit... "Îşi amintea că, toţi profesorii îi anticipau un viitor strălucit. Dar, un clic undeva şi toate se năruiseră. Încercă să-şi alunge gândurile suspectându-se de invidie. Nu reuşi. Atunci începu să vorbească doar ca să-şi păcălească mintea.

– Locuieşti în Tomis-Nord sau ai treabă în zonă? întrebă ea.

– Locuiesc în centru şi... n-am treabă în zonă! recunoscu Lucian zâmbind.

– Atunci?

– Ajut o fostă colegă. Nu mi se întâmplă în fiecare zi!

– Rămân datoare! mulţumi Sorina socotind că, Lucian se schimbase totuşi.

– Ştii? Mă gândeam la ce spuneai...

– Adică?

– Că lucrezi şi după-amiaza. Alergi tot oraşul, din câte am înţeles! Nu?

– Cam aşa. Cu cât vând mai mult cu atât ar trebui să am bani mai mulţi.

– Ar trebui?

– Da! Deocamdată nu se vede. Efortul este mare, iar banii puţini. O să văd dacă merită! Dacă nu, găsesc eu altceva!

– Am eu o propunere. Avem un post liber de asistent la catedră. Te-ar interesa?

– Ce presupune postul? Program, pregătire... Eu nu pot decât după-amiaza! Nu renunţ la serviciu.

– Nu trebuie să renunţi. O să ai câteva ore pe săptămână, mai întâi laboratoare. Vedem apoi ce se mai poate face pe măsură ce te acomodezi. Ce zici?

– Ce zic? Mi-ar plăcea! Chiar vorbeşti serios?

– Cât se poate de serios. Şi se câştigă frumos, să ştii!

– Nici nu-mi vine să cred. Ce întâmplare! se minună Sorina radiind de fericire.

– Treci pe la mine mâine ca să discutăm detaliile. O să-ţi dau şi nişte materiale să studiezi. De luni poţi începe!

– Tu nu pierzi timpul! Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc!

– Nu-i nevoie! Doar am fost colegi, nu?

Abia stăpânindu-şi bucuria ce-i tremura jucăuşă în suflet, Sorina se dojenea în gând pentru că-l judecase greşit pe Lucian câteva momente mai devreme.

Ajunseră la timp în faţa firmei unde avea ea întâlnirea. Se despărţiră joviali. Lucian se pierdu în trafic, iar Sorina rămase pe trotuar nehotărâtă. Îi venea să fugă la cămin să-şi ia copiii, apoi acasă să-şi petreacă timpul cu ei, dar nu era corect faţă de client. Aşa că, intră hotărâtă să negocieze repede. N-o mai interesa rezultatul.

***

Fredonând uşor o melodie, Sorina strângea aparatele de pe mese. Era singură. Studenţii plecaseră de ceva timp iar domnul profesor lipsise de la ultimul laborator. Avea o nuntă în familie. Era încântată că ţinuse orele de laborator singură. Trecuseră deja trei săptămâni de când lucra la Universitate, reuşind în acest răstimp să câştige încrederea domnului profesor. Depăşise momentele de nesiguranţă, îşi făcea temeinic temele pentru a doua zi. Recucerise în timp record cunoştinţele învăţate în facultate, puţin rătăcite prin sertarele minţii. Acum se simţea relaxată şi stăpână pe ea. Cumva

parcă se aşezase iar în calea norocului. Auzi un ciocănit în uşa rămasă deschisă după plecarea studenţilor. Întoarse privirea şi-l văzu pe Lucian.

– Cânţi! E de bine! spuse el.

– Daa. Ce faci? Nu te-am văzut săptămâna asta.

– Am fost plecat câteva zile la Bucureşti. Vezi că azi se dau banii!

– Da? N-am ştiut!

– Am uitat eu să-ţi spun. Treci pe la casierie şi apoi vino până la mine în birou.

– Probleme?

– Nu! Voiam să vorbesc cu tine.

Lucian plecă, ea termină de aranjat laboratorul apoi căută casieria. Nici nu ştia unde este. Află, îşi luă banii şi gândind la o surpriză pentru copiii ei, se îndreptă spre biroul lui Lucian. Bătu în uşă şi intră.

– Am venit!

– Ia loc! o invită Lucian arătând spre canapeaua din încăpere.

Remarcase de la prima vizită că biroul lui era foarte elegant, chiar luxos. Mobilierul de calitate, ales cu gust, făcea încăperea caldă şi primitoare. În stânga, o bibliotecă din lemn masiv de mahon, plină de cărţi de specialitate. În dreapta, o canapea din piele neagră şi două fotolii la fel. În faţa canapelei o măsuţă din sticlă, unde acum erau aşezate pe o tavă, două pahare de cristal şi într-o parte, aranjate unele sub altele, doua cărţi şi o agendă. Opus uşii, era biroul, tot din lemn masiv, acoperit cu o mulţime de dosare în dezordine. Lucian se ridică de la calculator şi veni spre ea.

Puţin stingherită, Sorina se aşeză pe canapea întrebând:

– Ce voiai să vorbim?

– Nimic special! Intenţionam să aflu dacă te-ai acomodat, spuse Lucian şi scoase de undeva din bibliotecă o sticlă de whiski.

– M-am acomodat şi-mi place foarte mult ce fac. Este cineva nemulţumit de mine?

– Nu! Nu! Nici vorbă! Am auzit numai cuvinte bune despre tine. Este momentul să sărbătorim! propuse el în timp ce turna whiski în cele două pahare.

– Nu te supăra, eu nu beau de fel!

– Haide, puţin! N-o fi foc! Eu cu cine dau noroc?

– Bine. Doar o gură!

Sorina abia îşi înmuie buzele în licoarea din pahar, în timp ce Lucian dădu pe gât băutura şi-şi mai puse. Gânditor învârtea uşor paharul. Sorina deveni neliniştită. Păstrând tăcerea, Lucian se aşeză lângă ea pe canapea şi mai dădu pe gât încă un pahar.

– Lucian! Ce voiai să-mi spui? îşi pierdu ea răbdarea.

– De-ar fi aşa uşor... ezită privind parcă prin ea, apoi continuă trăgând-o cu putere spre el: Uite, o să fiu direct! Mă gândesc numai la tine de când te-am reîntâlnit!

– Nu cred că vreau să aud asta! răbufni Sorina opunându-se din răsputeri, până când, îl împinse cu toată forţa izvorâtă din revolta ce o cuprinsese, spunându-i: Cred că ai băut prea mult!

Surprins, Lucian se dezechilibră, agăţă paharele, cărţile şi agenda, înşirându-le pe jos, unde ajunse şi el într-o fracţiune de secundă. Sorina realiză că era mai băut decât îşi imaginase ea şi agitată începu să strângă de pe jos. Aşeză cărţile la întâmplare pe măsuţă, îl ajută pe Lucian să se ridice, apoi se aplecă să ia agenda şi cele câteva foi căzute din ea. Privirea îi căzu pe un petic de hârtie. Citaţie... Domnul Neacşu Lucian... proces... divorţ... pârât, cuvintele jucau în faţa ochilor ei.

Contratimp

Cezar deschise ochii şi examină fără entuziasm camera puţin răvăşită. Sonia plecase iar în fugă. Trusa de farduri înşirată pe birou, câteva haine aruncate pe un scaun, cafeaua neterminată pe masă şi alte câteva semne, arătau că se trezise iarăşi târziu. Îşi întoarse plictisit privirea spre fereastră. Ar fi vrut să vadă un copac sau măcar o bucăţică de cer, dar nu vedea decât picioarele trecătorilor. O cameră la demisolul unei clădiri, era tot ce putuseră găsi de închiriat. Pentru ei. În Oslo românii nu erau văzuţi deloc bine. Din acelaşi motiv el nu reuşise să-şi găsească de lucru. Îi venea foarte greu să spargă credinţa atât de puternică a norvegienilor că, românii sunt ţigani şi hoţi.

Se ridică din pat fără a avea un scop anume. Căută mecanic în frigider, dar realiză că nu-i este foame. Deschise calculatorul. Citi cu înfrigurare mail-urile primite sperând într-o minune. Îşi trimisese portofoliul la toate firmele de arhitectură sau design, căutând una care să-l accepte. Nimic. Deci chiar trebuia să se întoarcă acasă. Înfrânt. Încă îi mai sunau în minte cuvintele Soniei,

– Ori te angajezi ori am terminat!

– Ştii bine că şi eu vreau să mă angajez! Ce mă cunoşti de-o oră?

– Da! Sigur! Domnul arhitect!... N-o să găseşti de lucru ce vrei tu! îl ironizase Sonia.

– Trebuie puţină răbdare. N-o să sară nimeni să mă angajeze din prima! Că sunt eu, Pătraşcu Cezar din România! Te rog mai lasă puţin! Este foarte important pentru mine să-mi fac meseria, încercase s-o convingă el.

– Uite ce este! Eu nu pot să duc situaţia asta. N-ai decât să faci ce vrei, dar singur!

– Nu mai înţeleg nimic! Aveai încredere în mine! Ce s-a schimbat?

– Ştii ce! Nu mai vreau! Am nevoie de cineva care să fie la nivelul meu.

– Adică, eu nu mai sunt de nasul tău? o întrebase stupefiat.

– Uff... Zău! Înţelege ce spun! ridicase tonul Sonia, apoi calmându-se continuase: Vreau să urc, iar tu mă tragi în jos. Vreau lângă mine pe cineva cu o situaţie ca a mea. Sau mai bună.

– Şi ce se schimbă dacă accept orice job? Se rezolvă problema ta? Nu!

– Ba da! De exemplu, ştii cât câştigă un şofer în Norvegia?

– Nu vreau să ştiu! încheiase el discuţia.

Deci trebuia să se întoarcă acasă nu numai cu sentimentul amar al eşecului, dar şi singur. Fără Sonia. Nu putea să renunţe la visul lui. Simţea că trebuie să lupte chiar dacă şansele păreau mici. Era prea devreme să cedeze şi să accepte orice. Avuseseră multe discuţii în ultimul timp, fără niciun rezultat. Cezar încercase în toate felurile s-o facă pe Sonia să-l înţeleagă, dar nu reuşise. În final hotărâse să părăsească Norvegia.

Privea orb la monitorul calculatorului. Sperase nebuneşte până în ultimul moment. „Se pare că minunile nu-s pentru mine” îşi zise el cu ciudă. Simţea că trăieşte într-o lume întoarsă pe dos. N-o înţelegea. Nu ştia cum lucrează şansa. Cum de unii o aveau, iar el nu. Toate realizările lui de până atunci erau rezultatul unui efort imens. Se întreţinea din anul doi de facultate, muncise din greu şi nu o dată, fusese păcălit lucrând fără a-şi primi banii. Dar ţinuse drumul, privind spre visul lui de a ajunge un designer renumit. Gândea într-un timp că ar avea şanse, talentul lui fiind de multe ori confirmat. Acum nu mai ştia ce să creadă.

Prin contrast cu alunecarea lui în disperare, Sonia deschisese aripile larg şi zbura avântat spre înălţimi. După terminarea liceului se

angajase la o firmă de shipping, fusese remarcată şi în urmă cu două luni transferată în Oslo. Cu un salariu foarte mare îşi permitea orice, chiar să uite că, oamenii n-au şanse egale. Unii trebuie să forţeze norocul în timp ce alţii îl atrag uşor, nu se ştie cum. Îşi făcuse cu o viteză uluitoare prieteni noi, iar pe el îl împinsese undeva la marginea universului ei, punându-l să aleagă între ea şi visul lui.

Cezar plănuia şi el să plece din ţară, dar nu aşa de curând. Voia să strângă suficienţi bani ca să poată rezista până găsea de lucru. La rugăminţile Soniei lăsase tot în urmă şi venise cu ea. Îşi amintea cu cât entuziasm porniseră la drum. Condusese patru mii de kilometri fără să simtă oboseala. Un drum minunat. Se simţiseră liberi, fericiti, încrezători în marea schimbare. Îşi amintea după-amiaza şi noaptea din Praga, apoi Berlinul unde stătuseră două zile. Îl părăsiseră cu regret. Apoi Norvegia, Oslo. În două luni evoluaseră de la extaz, bucurie, curiozitate, iubire totală, la nemulţumire, dispreţ, blazare, disperare. Şi din punctul de vedere al Soniei, vina era a lui. Trebuia să renunţe la el ca să fie totul ca altădată.

Site-uri după site-uri se derulau pe monitorul calculatorului. Cezar conştientiză ce face. Căuta locuri de muncă. Cu un zâmbet amar renunţă. Nu mai era cazul. Trebuia să plece. Luase această hotărâre după ultima discuţie cu Sonia, dar tot trăsese de timp sperând într-o rezolvare. Cu câteva zile în urmă încercase să-şi cumpere bilet de avion, dar ea îl oprise rugându-l să-i ducă maşina în ţară. Nu putea s-o ţină în Norvegia mai mult de trei luni, fără să plătească o taxă foarte mare. Acceptase s-o ajute şi astfel mai tărăgănase puţin plecarea.

Se ridică de la calculator şi începu să se plimbe prin cameră. Sunetul telefonului îl opri din mişcare şi-i dădu un scop pentru moment. Era Sonia,

– Te-ai trezit?

– Da, de mult!

– Nu-mi găsesc agenda şi voiam să verifici dacă nu este în maşină. Te rog!

– Sigur! Mă duc să văd şi te sun după...

– Mulţumesc! spuse ea protocolar.

– Hei! Nu-i cazul! Sunt tot Cezar...

Mâhnit că nici măcar nu-l lăsase să-şi termine propoziţia se duse să ia cheia de la maşină, dar constată cu stupoare că nu era la locul ei. O căută prin toată camera, chiar şi în locuri unde nu ar fi putut să fie. N-o găsi. El folosise ultima oară maşina şi-şi amintea că pusese cheia la locul ei. O sună pe Sonia,

– Ştii ceva despre cheia de la maşină?

– Nuu...

– N-o găsesc!

– E clar! Ai închis-o în maşină! Nu mai pot cu tine aşa!

– Nu! Îmi amintesc foarte clar că am pus-o la locul ei!

– Dacă o puneai, era acolo!

Cezar încerca să-şi amintească. Era aproape sigur că nu o lăsase în maşină, dar... ”dacă totuşi am uitat-o?„ gândi el.

– Daa... Nu ştiu ce să zic! S-ar putea...

– S-ar putea? spuse Sonia nervoasă. Nu are omul nicio bază în tine!

– Stai puţin! Hai să găsim soluţii! Ţi se putea întâmpla şi ţie!

– Eu chiar dacă sunt stresată am grijă de lucruri. Tu eşti neglijent şi năuc. N-am încredere să-ţi mai dau maşina pe mână! Să-ţi cauţi bilet de avion!

Stupefiat de ieşirea ei, Cezar rămase ţintuit locului câteva secunde. Unde era Sonia lui? Nu mai înţelegea nimic. Un singur lucru îi devenise foarte clar. Nu avea niciun rost să mai prelungească situaţia aceasta. Se aşeză la calculator dorind să-şi rezerve bilet de avion când telefonul sună iar.

– Da! răspunse plictisit

– Eu am luat cheia. Ţi-am dat un test! auzi vocea Soniei.

– La naiba cu testele tale! răbufni Cezar.

– Trebuia să văd dacă pot avea încredere să-ţi dau maşina.

– Nu eşti zdravănă! Ce se întâmplă? Ţi-a şters cineva creierul?

Chiar începusem să cred că am uitat-o... la câte am pe cap...

– Câte ai pe cap? Că te duc în spate!

– Ştii ceva? Nu sunt de încredere! Nu vreau maşina! Îţi aminteşti? Tu voiai să te ajut!

– Să-ţi iei bilet de avion! Repede!

Cezar se întoarse la calculator. Da, trebuia să-şi găsească imediat bilet şi să dispară din acea cameră, oraş, ţară, relaţie.

Răspunse nervos la telefonul care sună iar,

– Ce mai e?

– Marius Popa de la Asen Design. Domnul Pătraşcu Cezar?

– Da! Vă rog să mă scuzaţi! Credeam că este...

– Nu-i nimic! V-am sunat pentru că aţi trimis la noi o cerere de angajare.

– Da! V-am trimis portofoliul meu.

– L-am primit! De aceea vă sun. Am fost foarte impresionaţi de ceea ce faceţi!

– Mulţumesc!

– Am vrea să colaborăm. Mai sunteţi disponibil?

Lui Cezar îi venea să urle: „Vă aştept de două luni! De ce v-a luat aşa de mult timp?"

Nota cu mâinile tremurânde de emoţie, adresa unde trebuia să se prezinte a doua zi. Lăsă apoi telefonul pe masă şi începu să se învârtă prin cameră agitat. Nu ştia cu cine să împărtăşească vestea. Sonia! Se gândi s-o sune, să-i spună că în sfârşit... Simţi ruptura. Ultima săptămână fusese de ajuns ca să distrugă tot ce construiseră în trei ani. Încet, încet, se calmă şi hotărî următorul pas. Cu cât se rupea mai repede, cu atât era mai bine. Pentru el cel puţin.

Cam într-o oră urma să se întoarcă şi Sonia. Cezar se apucă să-şi strângă lucrurile. Voia să plece imediat ce ajungea ea acasă. Nu ştia încotro, dar nu mai conta. Termină de împachetat repede. Nu-şi adusese multe lucruri cu el. Se aşeză pe un scaun aşteptând sosirea Soniei. Privea liniştit, de jur împrejur, camera. Sorbea crâmpeie de trecut, imagini dintr-un film creat de doi regizori nepricepuţi. Tresări

la intrarea Soniei,

– Voiam... spuseră amândoi aproape în acelaşi timp.

– Spune tu! o îndemnă Cezar.

Câteva secunde de tăcere, apoi ea începu să vorbească. Cuvinte căutate cu grijă, fraze frânte de pauze lungi, priviri căutând adânc în sufletul lui Cezar confirmarea că nu este prea târziu. Trecuseră câteva minute de când liniştea se aşternuse. Priveau amândoi spre bagajele care stăteau între ei.

Casa cu trei odăi

Maşina parcurgea kilometru, după kilometru, ducându-l pe Marian departe de casă. De un timp se aşternuse liniştea de parcă nea Gigi terminase toate poveştile, sau poate că, emoţia revederii cu fiul său îl copleşise odată ce sfârşitul drumului se apropia. Marian nu prea avusese chef de vorbă. Emoţiile se amestecau în sufletul lui. Ar fi preferat să fie singur. Dar cum nu avea maşină, iar nea Gigi se oferise să-l ducă până la aeroport, îi suportase polilogia despre fiul plecat în străinătate, devenit director la nu ştiu ce mare companie americană, după ani şi ani de muncă, căsătorit cu o americancă şi care revenea acasă după o absenţă îndelungată. Gândurile lui Marian fugeau de colo-colo în timp ce ochii înregistrau toate amănuntele ce-i semnalau că aeroportul era aproape. „ Oare eu o să reuşesc?" se întrebă el gândind la relatările lui nea Gigi despre fiul său. „ O să fie bine, Buni!" o asigură el în gând pe bunica lui. Imaginea ei îl urmărea. Faţa brăzdată de timp, o strângere uşoară pe braţ, zâmbetul luptându-se cu apele ce-i jucau în ochi, un sărut pe frunte, „ Dumnezeu să te ocrotească!" şi rămăsese în urmă dreaptă, în poartă, privind lung după maşină. Ea îl crescuse de la vârsta de zece ani când părinţii lui muriseră. În curtea aceea făcuse primii paşi, bătuse mingea cu băieţii din sat, se îndrăgostise pentru prima oară de colega lui de bancă. În camera lui din acea casă cu trei odăi mici îşi scrisese temele când intrase la liceul din Bucureşti. Făcuse naveta patru ani, satul lui fiind foarte aproape de oraş. După terminarea liceului căutase să se angajeze gândind că, poate după ce adună suficienţi bani, face şi o facultate. Nu găsise ceva convenabil şi atunci hotărâse să-şi caute norocul în altă ţară. Alesese Italia pentru că, avea câţiva

prieteni plecaţi înaintea lui acolo. Fusese mai greu s-o anunţe pe Buni. Îşi amintea momentul când îi spusese, aşa deodată, după ce zile în şir îşi făcuse curaj s-o facă. Era printre butucii de vie, aşezat pe pământul proaspăt săpat. Iubea mirosul lui şi mai mult, îi plăcea să-i simtă atingerea uşor aspră. Visa stând acolo, la Italia, la viitor, când o auzise pe Buni:

– Au, ce faci tu acolo? Nu îi fugi de muncă!

Râzând se ridicase dintre rânduri, o apucase pe după umeri şi-i spusese:

– Hai în casă! Am ceva să-ţi spun.

Discuţia fusese scurtă, el îi povestise dintr-o suflare ce avea de gând să facă, apoi privind-o avusese senzaţia că, Buni, femeie ţanţoşă şi dreaptă chiar şi la vârsta ei, se aplecase sub o povară grea. Câteva secunde şi-şi revenise. Privindu-l în ochi îl întrebase:

– De ce, maică?

– Vreau să câştig bani, poate fac şi o facultate acolo... vreau să fiu fericit!

– Dar poţi şi aici... ai tot ce-ţi trebuie, eu o să...

– Buuni! Nu ştii tu! Vremurile s-au schimbat!

– Ei, dar n-oi fi nici eu picată din lună! Apoi, crezi că degeaba te-a lăsat Dumnezeu în locul ăsta?

– Te rog, Buni! Lasă-l pe Dumnezeu că n-are nicio treabă! El le-a încurcat pe toate, nu vezi?

– Bine! Dacă aşa vrei tu... mai spusese bunica lui şi discuţia se terminase.

Din acel moment nu mai încercase să-i schimbe hotărârea, îl ajutase cu bani şi cu toate pregătirile de plecare. Tot ea îi aranjase drumul cu nea Gigi.

– Am ajuns! De aici te descurci? îl trezi la realitate nea Gigi.

– Da, da, mă descurc! Rămân dator! răspunse Marian strângându-i mâna recunoscător, apoi inspiră adânc şi intră în aeroport.

Forfota, aglomeraţia şi amalgamul de sunete îl ţintuiră în faţa

uşii câteva secunde. Era prima oară când intra în aeroport. Nu ştia încotro s-o ia. Gândul îi fugi înapoi la florile din faţa casei, adunate şi îngrijite de Buni, la cei câţiva butuci de vie din spate, la pomii fructiferi şi la grădina de legumele aflată undeva mai la dos, ca să nu strice designul, cum glumea Buni parcă vrând să demonstreze că n-a rămas în urma timpului. „Atâta pace, iar aici...” gândi simţind un nod în gât. „E normal să-mi fie frică!” se încurajă el şi porni hotărât să afle unde trebuie să se prezinte pentru check-in, cu cât timp înainte, şi ce paşi urmau până la urcarea în avion. Ajunsese mult prea devreme. Se mai învârti prin aeroport încercând să-şi ocupe timpul de aşteptare. Îşi cumpără nişte reviste, un pachet de ţigări şi căscă ochii prin magazine. Din când în când, îşi consulta ceasul ale cărui limbi parcă se mişcau cu încetinitorul. Obosit de aglomeraţia din jur hotărî să intre într-un bar, să-şi ia o cafea şi să citească până se făcea timpul de îmbarcare.

Se aşeză la o masă cu ceaşca de cafea aburindă în faţă, pregătindu-se să-şi aprindă o ţigară.

– Se poate? îl întrebă un bărbat cam la patruzeci, patruzeci şi cinci de ani.

Marian tresări, de parcă l-ar fi prins Buni fumând, îl cercetă scurt, apoi privind în ceaşca de cafea îi făcu semn că se poate aşeza. Ar fi vrut să-l ignore, dar ceva îl atrăgea. Ochii, privirea... nu ştia ce. Îl întrebă,

– Vă cunosc de undeva?

Bărbatul se mulţumi să zâmbească şi sorbi cu plăcere din cafeaua lui. Parcă nu auzise întrebarea.

– Încotro? îl întrebă pe Marian după un timp.

– Italia! Dumneavoastră?

– Acasă.

Atât, fără niciun detaliu. Apoi îşi savură mai departe cafeaua în tăcere. Marian puţin contrariat, renunţă să mai pună vreo întrebare cu atât mai mult cu cât nici el nu simţea nevoia să vorbească. După ce-şi bău tacticos cafeaua, intrusul se ridică şi înainte de a pleca îi

spuse,

– Este înăuntrul tău.

– Ce? întrebă Marian începând să creadă că era ceva în neregulă cu acel om.

– Fericirea! Este înăuntrul tău.

Fără să aştepte răspunsul lui Marian, bărbatul se întoarse şi plecă. Simţea privirile tânărului în ceafă, dar se mulţumi să-şi spună zâmbind: „O să înţeleagă!". Îşi făcu loc printre oamenii grăbiţi spre ieşirea din aeroport. Se simţea uşor şi fericit pentru prima oară după douăzeci şi doi de ani. Ştia că nu va mai călca în acea cafenea. Îl atrăsese ani de-a rândul, făcându-l să se întoarcă acolo la fiecare plecare ori sosire. Căpătase pentru el o semnificaţie specială. Era locul unde aşteptând să se facă timpul de îmbarcare acum douăzeci şi doi de ani, simţise bucuria, dar şi frica de a porni pe drumul lui. Trăise ruptura de tot ce-i era cunoscut şi dorinţa de a se înapoia. Nici nu plecase bine şi s-ar fi întors dacă nu ar fi fost încăpăţânarea lui de a duce hotărârile până la capăt. Aşa că, plecase în Italia să-şi facă un rost.

Văzându-se afară, inspiră adânc şi-şi spuse „ acasă, în sfârşit!". Apoi luă un taxi spre Bucureşti, de unde urma să ia microbuzul spre satul lui, aflat nu foarte departe de oraş. Maşina îl purta pe şosea, iar el sorbea din priviri peisajul până la cel mai mic detaliu. Nu mai venise de mult timp în ţară. De şapte ani, când plecase dintre ei fiinţa cea mai dragă lui. Nici atunci nu stătuse foarte mult, afacerile chemându-l urgent înapoi în Italia. Viaţa îşi bătuse joc de planurile lui de a-şi vizita ţara des. La început nu putuse să vină acasă din cauza banilor, iar mai târziu când reuşise să aibă afacerea lui, foarte prosperă de altfel, din cauza lipsei de timp. Ca să se menţină, trebuia să investească toată energia şi timpul mai ales că, orice ar fi făcut rămânea un intrus în acea societate. Din această cauză nu reuşise să-şi facă nici o familie. Trecuse de vreo două ori pe lângă dragoste, dar nu putuse să-şi asume responsabilitatea unei familii. Nu avusese curajul.

Ajunse la autogară, se urcă în microbuz, ocupă un loc la fereastră dornic să admire priveliştea. Maşina se puse în mişcare. Emoţia şi nerăbdarea lui creşteau cu fiecare kilometru parcurs. Simţea că-i explodează inima. Nu-l aştepta nimeni în casa cu trei odăi mici. Era nelocuită de când se dusese bunica lui. De câţiva ani toate neamurile îl presau s-o vândă, explicându-i cum îi scade valoarea cu trecerea timpului. Însă el nu putuse. Sufletul lui era acolo. Realizase cu câteva luni în urmă, după o discuţie aprinsă cu rudele că, locul lui era în acea casă. Luase hotărârea să vândă tot în Italia şi să se întoarcă definitiv acasă, stârnind uimirea cunoscuţilor lui. Unii chiar spuneau că este nebun să lase situaţia de acolo pentru o casă dintr-un sat uitat de lume.

Coborî din microbuz şi porni pe jos mai departe. Încercă să recunoască oamenii întâlniţi, dar nu reuşi. Aproape acelaşi decor, dar alţi actori. Mări pasul, văzu de departe gardul atins de timp, ajunse la poartă, o deschise, intră, şi se opri câteva clipe ca să-şi tempereze emoţia. Se aplecă, luă o mână de pământ, îl frământă uşor privind cum alunecă printre degete, îi simţi mirosul. Apoi privind casa plânsă de vremuri îşi spuse: „Trebuie reparată, şi gardul refăcut...”

Concept

Alin apăsă butonul send şi răsuflă uşurat. În sfârşit terminase conceptul de design pentru Edy. Il trimisese şi nu avea decât să aştepte răspunsul acestuia. Era aproape sigur că o să-i placă. Colaborau deja de un an. Edy avea o fabrică în China unde producea echipamente electrice al căror design îl făcea Alin. Tot Edy îl recomandase şi altor producători, astfel încât nu se putea plânge că nu are de lucru. Dimpotrivă, timpul nu-i ajungea, orele trecând nenumărate fără ca el să se ridice de la calculator. Pasionat de design visa să devină faimos într-o zi. Având o imaginaţie sclipitoare, începuse să fie cunoscut şi căutat pentru proiecte. Astfel nu-şi permitea prea multe pauze sau ieşiri cu prietenii. O relaţie, nici vorbă! Mai ales după ce o pierduse pe Mihaela, nici nu ştia cum. Încă mai simţea undeva în adâncul sufletului o durere pe care încerca s-o înăbuşe muncind până la epuizare.

Nehotărât, Alin deschidea şi închidea ferestre pe monitor. Avea mai multe proiecte în derulare şi obişnuia să le lucreze în paralel. Crea o oarecare diversitate, încercând, într-un fel, să păcălească rutina zilelor ce picurau în viaţa lui, una după alta, încadrate în acelaşi tipar.

Plictisit, el se ridică de la calculator, se duse la fereastră de unde privi dorit strada. Copacii din faţa geamului foşneau în adierea proaspătă de primăvară, oamenii eliberaţi de frig foiau pe străzi, din curtea şcolii de lângă blocul lui se auzeau ţipete şi râsete cristaline. Oprise muzica tocmai ca să audă zumzetul oraşului gândind amuzat că, măcar aşa rămâne conectat la realitatea de dincolo de apartament.

După un timp întoarse spatele ferestrei privind în jurul lui, tot

indecis. Camera era cam răvăşită, biroul plin de notiţe, schiţe şi mult praf. Patul făcut aproximativ, pe măsuţa dintre fotolii, reviste de design în dezordine, cărţi de arhitectură şi romanul pe care-l citea. Dostoievski, Demonii. Luă cartea, renunţând la ideea de a face curăţenie sâmbăta seara. Se aşeză confortabil în fotoliu şi începu să citească. Lectura îl ajuta să se relaxeze. Cât despre Dostoievski, făcuse o pasiune pentru acest scriitor.

Sunetul telefonului îl smulse din atmosfera cărţii. Era prietenul lui Horia:

– Ce faci bătrâne? îl întrebă acesta.

– Citesc!

– Înfricoşător! râse Horia, apoi continuă: Hai în club!

– N-am chef!

– Nu te-am întrebat dacă ai chef! La ce mai faci bani dacă nu ştii să trăieşti!

– La naiba! Ai şi tu dreptate. Vin şi eu!

Nu era tocmai locul unde ar fi vrut să meargă, dar Horia avea dreptate. Muncea mult, câştiga bine şi cam atât. În rest ce era viaţa lui? Îşi anestezia mintea gândind că, adună bani pentru master-ul din Milano, că nu are timp, deocamdată, să investească într-o relaţie, că-şi va permite la un moment dat să se risipească în nimicuri. De undeva din adânc o sclipire de luciditate se încăpăţâna să-i spună că nu-i aşa, dar el se făcea sistematic că nu înţelege.

Se îmbrăcă şi plecă să se întâlnească cu Horia, soţia acestuia, Ana, şi încă vreo câţiva prieteni. Apoi la club unde voia să se dezbrace de griji, planuri, calcule şi să se lase cuprins cu totul de atmosferă.

***

Alin coborî din taxi mai mult împins şi până să-şi găsească echilibrul pe picioarele care nu-l ascultau, maşina dispăru. Nici nu ştia cine îl adusese acasă. Stătea în mijlocul trotuarului cu ochii la intrarea în bloc. Nu-i venea să se mişte pentru că nu înţelegea de ce aleea nu stătea locului. „Sunt beat!” îşi spuse el râzând zgomotos în

liniştea nopţii. Auzindu-se, cercetă îngrijorat ferestrele blocului şi răsuflă uşurat că nu trezise vreun vecin. Aleea juca în continuare în faţa lui. „ Mă descurcam mai bine cu demonii lui Dostoievski!” şopti el. Până la urmă făcu un pas, dar se dezechilibră şi se trezi doi metri înapoi. „Ce bine îmi iese chestia asta cu mersul înapoi!” râse el înfundat. Inspiră adânc aerul rece al nopţii şi-şi spuse „Trebuie să mă concentrez!” Se uită fix la intrarea în bloc, calculă traiectoria şi se avântă. Ajuns la intrare se sprijini de perete ca să calculeze următoarea mişcare. Trase cu putere de uşă, dar degeaba. Aceasta se încăpăţâna să rămână închisă. Alin se sprijini de ea şi gândi „Sunt praf!”

Totuşi îşi amintea ce făcuseră în acea noapte. Băuseră, cam mult şi amestecat, zbieraseră unii la alţii toată noaptea încercând să converseze, dansaseră dacă bâţâiala aceea se putea numi dans. Ştia tot. Dar acum mâinile şi picioarele nu-l ascultau deloc. Nu-şi amintea însă, cum ajunsese singur pe trotuarul din faţa blocului. „Singur! Şi uşa asta nenorocită nu se deschide!” Măcar dacă-l lăsa Ana în pace. Îşi amintea că, la un moment dat învăluia cu vorbe de duh o fată din club şi era foarte aproape s-o convingă, când Ana îl trăsese de mânecă şi-i spusese: ” Nu te mai da la asta!” „De ce ?” întrebase el. „ Este urâtă! Las-o!” spusese Ana. ”Aaa! Da?” bâlbâise el şi renunţase. „Ce dacă era urâtă!” gândi Alin trăgând iar de uşă fără succes. „Poate ştia cum să deschidă uşa şi în loc să stau aici ca prostul, eram în cameră cu ea!”

Rezemat de perete, Alin îşi pipăi buzunarele până ce găsi telefonul şi-l sună pe Horia,

– Frrate! Ccuum... ccuum se deschide... uuşa de la bloc?

– Ai cheile?

– Dda!

– Vezi că pe inelul de la chei este o chestie mică din plastic. Ai găsit-o?

– Îhî...

– Trece plasticul ăla prin faţa cutiei de pe peretele din stânga,

până auzi un ţâc. Apoi poţi intra în bloc. Ai reuşit?

– Vorbim mmâine... Ggata am intrat...

Împleticindu-se pe scări, Alin ajunse în faţa apartamentului unde locuia. „Asta a fost mai uşor!” îşi spuse el când nimeri din prima gaura cheii. Intră în casă şi se trânti pe pat. În sfârşit ajunsese într-un loc prietenos. Nu mai trebuia să facă nimic. Totuşi scânteia de luciditate pe care obişnuia s-o neglijeze nu-i dădea pace. Căţărată peste mintea lui îmbibată cu alcool îl sâcâia cu o întrebare. Ce făcea cu viaţa lui? Se ridică cu greu, se duse la birou şi notă pe o foaie de hârtie „de revizuit conceptul de viaţă”. Apoi se prăbuşi pe pat şi adormi.

Ultima dată

Mihai privea gânditor biletul strecurat de Mara printre acte. „Te vreau..." scria ea. Ar fi alergat imediat s-o întâlnească. O plăcea foarte mult şi din acest motiv nu putea să stea departe de ea. Nici nu-l lăsa. Inventa mereu pretexte ca să-l întâlnească. Acest lucru îl nelinişteа, de un timp. O dorea nespus de mult, dar nu-şi putea închipui că, vreodată în vreun fel, ar fi putut să-şi părăsească nevasta pentru Mara. Biletul primit, îi tulbura liniştea trezind sentimentele contradictorii ce-i sfâşiau viaţa de câteva luni. Oricât ar fi vrut să-şi asculte raţiunea, nu reuşea să reziste chemării sângelui ce-i curgea năvalnic prin vene la amintirea trupului perfect al Marei. Se lăsa furat de pasiune, apoi remuşcările îl măcinau până la disperare.

Acea bucăţică de hârtie îi ardea degetele. Gândul că actele nu ar fi ajuns direct la el şi biletul ar fi nimerit în alte mâini, îl dădea frisoane S-ar fi aflat despre legătura lor, întâi colegii, apoi Angela soţia lui, şi... Se cutremură imaginându-şi că, acest simplu bileţel ar fi putut să-i distrugă cariera şi familia.

Sunetul telefonului îl făcu pe Mihai să tresară violent, mototolind biletul în pumn, cuprins de panică.

– General Mancea! Ce faci domnule comandant? auzi vocea puţin piţigăiată a şefului său.

– Să trăiţi! Ce să fac domnule general, treabă! Multă treabă!

– Haide măi Mihai că ştiu eu ce treabă faceţi voi pe acolo...

– Facem domnule general! Cine v-a informat că nu facem?

– Nu trebuie să mă informeze, ştiu! Unde-i maşina mea? E gata?

– Este în reparaţie! Abia a venit! Azi dimineaţă...

– Vezi? Măi Mihai, am nevoie de ea... Urgent!

– S-a făcut domnule general! Până diseară o aveţi. Promit!

Mihai dădu dispoziţie să se urgenteze lucrul la maşina generalului, apoi se relaxă în scaun. Realiză că, încă strângea în pumn biletul. Îl rupse bucăţele şi-l aruncă la coşul de gunoi. Gândurile lui dezordonate fugeau de la Mara la Angela, şi invers. Pe Angela o iubea. Ştia. Mara...

Se ridică de pe scaun şi gânditor începu să măsoare încăperea. Îi era ciudă pe el. Se lăsase aşa de uşor atras într-o relaţie bolnăvicioasă. În prezenţa Marei parcă se topea şi orice urmă de luciditate dispărea lăsând locul nebuniei. Nici măcar n-o cunoştea. De multe ori, în momente de limpezime suspecta că, dincolo de faţa frumoasă, de trupul perfect, de pasiunea ei pentru el, se ascundeau calcule şi gesturi premeditate. Părea că Mara făcea tot posibilul ca Angela să afle despre relaţia lor. Şi nu era foarte departe. Soţia lui începuse să fie bănuitoare. „Nu! Nu mai vreau să trăiesc aşa!" îşi spuse el hotărât. Se aşeză, luă telefonul şi sună la Biroul producţie.

– Vasile, trimite-o pe Mara la mine cu situaţia reparaţiilor pe luna trecută.

– Imediat, domnule comandant.

Nu trecu mult şi Mihai auzi o bătaie în uşă, apoi Mara intră. Zveltă, îmbrăcată într-o rochie mulată, veni spre Mihai umplând încăperea cu aerul ei de siguranţă. Parcă ar fi spus la fiecare pas „ nimic nu mă împiedică să am tot ce vreau". Aruncă pe birou actele, îl trase pe Mihai spre ea si lipindu-se de el îi şopti la ureche,

– Sunt a ta... toată...

– Nu! Te rog... încercă Mihai s-o îndepărteze dar ea îi căută buzele şi-l sărută pătimaş.

Îmbătat de parfumul şi formele ei, Mihai se abandonă dorinţei de nestăpânit, iar mâinile lui începură cu înfrigurare să-i ridice rochia. Un ciocănit în uşa biroului îl trezi din beţia simţurilor. Într-o fracţiune de secundă ajunse la locul lui, iar Mara se aşeză zâmbitoare pe un scaun luând la repezeală nişte acte în mână.

– Domnule comandant, am adus mapa cu acte de semnat.

– Bine! Bine! Lasă-le aici că n-am timp acum. Te sun eu când sunt gata!

După ce uşa se închise Mihai se topi în scaun ştergându-şi fruntea asudată, stupefiat de reacţia Marei. Aceasta râdea dezlănţuit exprimându-şi un soi de libertate neînţeles de el.

– Cât pe ce! o auzi ca prin ceaţă şi iritat de veselia ei îi răspunse aspru:

– Putea să ne prindă!

– Şi ce dacă! spuse ea cu dezinvoltură.

– Cum şi ce dacă? Nu-ţi dai seama ce vorbeşti!

– Te scăpam de probleme! De viaţa ta plină de reguli! râse Mara răutăcios, apoi parcă regretându-şi cuvintele, zâmbind mieros se ridică de pe scaun.

– Extraordinar! Mă uimeşti! reacţionă Mihai din ce în ce mai iritat. Trebuie să vorbim!

– Hai Mişuu, nu fii supărat! se alintă Mara încercând să se lipească iar de el. Mi-a venit o idee! Hai să fugim undeva câteva zile! Găseşti tu ce să-i spui Angelei. Vrei?

Mihai o evită şi-i spuse cu răceală,

– Trec pe la tine după-amiază. Trebuie să vorbim. Acum du-te! Ne expunem prea mult.

Un sărut ca o promisiune şi Mara se îndepărtă cu mersul ei elegant, o privire încărcată de conştientizarea atracţiei pe care o exercita asupra lui şi uşa se închise.

Mihai începu să semneze acte, după acte, fără să vadă nimic. Panica, precum un vânt nărăvaş, îi sufla gândurile în toate direcţiile. Mara, Angela, cariera, familia. Nu mai ştia cum ajunsese să trăiască nebunia aceasta. Nu se mai recunoştea. Era tot ce detestase să fie. Luă telefonul şi o sună pe Angela, mângâindu-se cu gândul că era ultima oară când o minţea.

– Angi, azi nu vin devreme acasă.

– De ce? Iar stai peste program?

– Da! Mancea are maşina la reparat şi mă presează s-o termin până diseară.

– Şi ce! Doar n-o repari tu!

– Nu! Dar trebuie să stau să-i supraveghez. Să iasă bine! Ştii că am nevoie de Mancea!

– De el sau de altcineva?

– Ce vrei să zici?

– Nu ştiu! Tu să-mi spui!

– Hai Angi, zău! Nu începe iar!

– Da! Sigur! Eu încep mereu. Dar stii ceva? Fă cum vrei! Nici nu mă mai interesează!

Nepăsarea Angelei îl tulbură. Ar fi preferat de o mie de ori mai mult ca Angela să se certe cu el. Replicile ei ţâfnoase de obicei, întrebările tăioase, l-ar fi ajutat să creadă că încă îi pasă de el. Dar nu se întâmplase aşa. Ceva se schimbase. Un fior de frică îl scutură şi-i aduse în minte imaginea Angelei. Delicată, armonioasă, cu un zâmbet frumos gata oricând să înflorească luminându-i faţa. Realiză că de foarte mult timp n-o mai vedea. Îşi aminti de toate încercările ei de a se apropia de el şi de eschivările lui mincinoase. „Sunt nebun!" îşi zise Mihai conştientizând că nu poate trăi fără Angela. Se simţi mai hotărât decât oricând să se despartă de Mara.

***

Mihai se urcă în maşină şi rătăci aiurea pe străzi încercând să tragă de timp. Trebuia să evite momentul din zi când risca să întâlnească vreun cunoscut prin cartierul Marei. Rătăcite erau şi răspunsurile la întrebările haotice din mintea lui. Se simţea prins într-o capcană. Singur şi-o crease. Se uită la ceas şi hotărî că este timpul. Parcă maşina, prudent, pe o stradă în apropierea casei unde locuia Mara, undeva la marginea oraşului. Merse restul de drum, nu mult, tăind cartierul pe un traseu descoperit de el. Ajunse în faţa uşii. Aceasta se deschise înainte ca el să bată.

– Te-am văzut pe fereastră! îl întâmpină Mara senină.

– Ascultă-mă! Vreau să... începu Mihai oprindu-se în holul

casei.

– Şşt... Vino! îl trase Mara de cravată spre ea.

– Nu! Stai! încercă Mihai să se împotrivească, observând în acelaşi timp conturul sânilor prin bluza transparentă aruncată peste corpul ei gol.

Pierdut îi simţi buzele calde, trupul parfumat lipit de al lui. Începu să-i caute formele, curbe line perfecte şi se lăsă dus spre dormitor, abia auzindu-şi gândul... ultima dată. Alunecă în uitare, delir de simţuri, parfum şi unduiri provocatoare, strigăt de dorinţă, pulverizare în infinit şi apoi linişte. Minute, peste minute, de tăcere. Vid.

Mintea lui Mihai se trezi încet, încet, din uitare. Frânturi de gânduri reconstruiau raţiunea pierdută iar. Lângă el Mara zâmbea unor imagini văzute numai de ea.

– Mara! şopti Mihai.

– Da! se întoarse ea către el şi-l mângâie uşor peste frunte.

– Trebuie să vorbim.

– Angela?

– Da! Nu mai vreau s-o mint.

– Îi spui despre noi? se învioră Mara.

– Nu! Da! O să-i spun, dar...

– Nu trebuie să te simţi vinovat. Ne iubim, nu? Asta contează! îl dezmierdă ea.

– N-ai înţeles! Vreau...

– Ce-i asta? ţipă Mara înfricoşată sărind din pat.

– Cutremur! Îmbracă-te repede! Afară! Afară!

Camera se zdruncina din toate încheieturile cu o forţă necunoscută lor până în acel moment. Ieşiră în grabă pe uşă, auzind în urma lor trosnet de mobilă şi gemetele casei intens scuturată de vibraţiile pământului, devenit deodată, neprietenos.

Mihai o luă la fugă spre poartă, având un singur cuvânt pe buze. Angela.

– Nu plecaa... Mi-e frică! încercă Mara să-l reţină

– Nu pot! Angela! Trebuia să fiu lângă ea! o îndepărtă Mihai şi alergă către maşină.

Porni pe drumul cel mai scurt spre casă. Cutremurul trecuse lăsând în urma lui un dezastru incredibil. Nori uriaşi de praf, oameni speriaţi adunaţi în stradă de frica replicilor, clădiri prăbuşite. Oraşul vuia de sirene. Salvările încercau să ajungă unde era nevoie de ele. Mihai nu mai văzuse aşa ceva. Mintea lui nu putea încă să proceseze ceea ce ochii vedeau. Parcurgea drumul mai greu decât îşi imaginase. Multe străzi erau blocate de mormane diforme, rămăşiţe ale clădirilor. Tenace, purtat de speranţa ce-i tremura plăpând în sufletul aproape îngheţat de frică, Mihai căuta drumurile libere. Vedea ca într-un film de groază, oameni răniţi, auzea strigătele celor ce-şi căutau apropiaţii sub dărâmături, tâmplele îi zvâcneau dureros, capul îi pleznea. Se împotmoli pe o stradă din vecinătatea cartierului unde locuia. Coborî din maşină şi o luă la fugă spre blocul lor. Inima începu să-i bată violent în piept când îl văzu. Era întreg. Se opri un moment, inspiră adânc de câteva ori, apoi porni mai departe.

Sunt Călin

Se întunecase. Iarna aprigă îngheţase natura dintr-o suflare. Vânturi asmuţite de forţe nevăzute măturau în rafale zăpada pe şosea. Dan conducea absent la fuioarele de nea din calea maşinii, la copacii ce străjuiau drumul ca nişte fantasme. Nu simţea nici luminile de la farurile maşinilor din contrasens. Altădată acestea îl făceau să înjure printre dinţi. În mintea lui nu mai aveau loc decât câteva cuvinte „ sunt Călin cel de acum douăzeci şi patru de ani, dacă-ţi mai aminteşti...” Erau vorbele fiului său. Nu-l mai văzuse de la naştere. Cu trei zile în urmă primise pe telefon un mesaj: „Sunteţi domnul Sava?” Puţin intrigat a răspuns: „Da”. Apoi au venit acele cuvinte. Acum îi ocupau mintea şi-l făceau să amestece nebuneşte sentimente de bucurie, frică, vinovăţie, nerăbdare. N-a mai răspuns nimic deoarece nu ştia cum să acopere golul lăsat prin plecarea lui.

„Domnul Sava! Asta doare!” îşi zise Dan. „Putea să-mi spună tată... cu ce drept am pretenţia asta? L-am părăsit!... sunt un străin pentru el sau mai rău!” Maşina plutea pe şosea, mâncând kilometri de asfalt amestecat cu zăpadă. „Cum o arăta?” se întrebă Dan. „Oare am putea să fim... tată şi fiu?” Scutură din cap, încercând să alunge toate gândurile şi întrebările ce vuiau neobosite în mintea lui. Îşi propuse să se concentreze asupra drumului. Vântul se înteţise şi învârtea ameţitor perdeaua de fulgi în lumina farurilor. Nu se mai întâlnise de mult cu alte maşini. Parcă rămăsese ultimul nebun prins pe drumuri de o vreme ca aceasta. După ce primise mesajul îşi aranjase o detaşare de o săptămână în Constanţa, împingându-se în acest fel să facă pasul spre întâlnirea cu fiul său. Avea timp în acest interval să găsească o soluţie.

Nu mai era mult, trecuse de Medgidia. Cunoştea bine locurile. Trăise în Constanţa câţiva ani cu Anda. În acest oraş o cunoscuse şi se îndrăgostise de ea. O purta şi acum în suflet cu toate că se despărţiseră de douăzeci şi patru de ani. Prima iubire. „N-a fost să fie!” îşi zise el. „Dar Călin, ce vină a avut? Oare o să înţeleagă?... Nu cred şi nu pot să-l condamn.” Dan îşi trecu mâna peste frunte vrând parcă să steargă neliniştea. „Cum o să-i explic?” se întrebă el în timp ce mintea îi crea scenarii de discuţii între el şi Călin, căutând să îmbrace în cuvinte bine alese faptele. Oricum învârtea vorbele, ele rămâneau goale, incapabile să exprime amestecul de sentimente, spaime, dorinţe, reproşuri, trăite de-a lungul timpului. Istoria povestită devenea seacă, banală. S-au despărţit pentru că nu se mai înţelegeau, Anda i-a spus să disparä din viaţa ei, tatăl ei, un om cu putere, l-a ameninţat că-l va distruge dacă va încerca să se apropie de Anda şi de copil, apoi s-a trezit mutat în altă garnizoană. De ce n-a avut curaj? De ce a preferat să se ascundă, înăbuşind dorul şi regretul, crezând că n-o să-l ajungă vreodată momentul de acum? Acest lucru nu putea să-l explice oricâte cuvinte ar fi amestecat. Realitatea zdrobitoare era că nu a încercat. „Viaţă parşivă!” gândi Dan încercând să numere fiecare umbră a nopţii, rafalele de vânt, fulgii de zăpadă, numai ca să-şi amuţească gândurile.

„La naiba! Ce-i asta?” şopti el în timp ce frână cu atenţie ca să nu derapeze. Se uită în oglinda retrovizoare. Destul de departe în urma lui, îi părea că este o maşină ieşită în decor. Dădu încet înapoi, privind cu atenţie marginea drumului. „Am văzut bine! Ce mama naibii o fi căutând acolo?” O maşină împotmolită în zăpada de pe marginea şoselei, probabil derapată. Farurile stinse, motorul oprit. „ N-o fi putut s-o mai mişte din loc şi-a lăsat-o... ” gândi Dan, gata să plece mai departe.

– Hei! Heei!

Un bărbat alerga către el. Dan ieşi întrebându-se cine este atât de nebun să stea cu motorul oprit şi cu luminile stinse, pe o astfel de vreme.

– Omule! Eşti inconştient! Puteam să plec şi îngheţai naibii aici fără să te ştie nimeni!

– Am derapat şi nu pot s-o scot singur! zise tânărul de vreo douăzeci de ani, după cum îl cântări Dan.

– Păi bine! Şi cum crezi că te putea vedea cineva dacă stăteai în maşină?

– Intrasem de câteva minute ca să mă dezgheţ. Cred că am aţipit!

„Drumul către moarte...", mormăi Dan în barbă.

– Ai aţipit? Nu-mi vine să cred! De ce n-ai pornit motorul? De ce n-ai sunat pe cineva să te ajute?

– Nu ştiu câtă benzină mai am, iar telefonul s-a descărcat. Am zis că stau puţin şi apoi ies iar. Dar...

Dan dădu din mână a lehamite. Nu-i înţelegea inconştienţa. Părea că tânărul nici nu realiza pe lângă ce trecuse.

– Hai să vedem ce se poate face!

Dădu ocol maşinii luptându-se din greu cu viscolul şi cu gerul care îi ardea faţa. Făcuse treabă bună tânărul. O înfundase bine în zăpadă.

– N-avem cum s-o scoatem. Asta nu iese decât trasă. O încui şi-o laşi aici deocamdată! hotărî Dan.

– N-o las...

– Ei, asta-i! Vrei să mori cu ea de gât?

– Nu! Poate dacă mă ajutaţi să curăţ zăpada de la roţi...

– E-n şanţ omule! Poţi să cureţi cât ai curăţa!

Nehotărât, tânărul se legăna de pe un picior pe altul.

– De ce nu vrei s-o laşi? Nu se întâmplă nimic! O încui, îţi iei actele şi te duc eu în oraş. Unde mergeai?

– Acasă... în Constanţa.

– Asta-i foarte bine. Şi eu tot în Constanţa merg. Hai! Îngheţăm degeaba aici!

– Ce mai săpuneală o să-mi iau... zise tânărul ca pentru el, în timp ce urcă în maşină.

– Părinţii? întrebă Dan plecând din acel loc.

– Daa... or să mă pună la zid .

– Acum, dacă mă întrebi pe mine, au şi de ce. Unde ai plecat aşa? De când ai carnet?

– De jumătate de an, dar mă descurc foarte bine.

– Am văzut! spuse Dan amuzat, apoi întrebă: Unde ai fost?

– La Medgidia, la prietena mea. Am cam întârziat. Acum mi-am pregătit o seară minunată acasă.

– Chiar aşa rău o să fie?

– Mama o să sară în aer. Nici nu i-am spus că plec!

– Ia telefonul de aici şi sun-o! O fi îngrijorată!

– Nuu! Mai bine, nu! Este la serviciu, deci nu ştie. Sper să ajung acasă înaintea ei.

– La cât termină programul?

– Pe la unsprezece şi jumătate.

– Cam la limită, dar avem şanse. Şi tatăl tău?

– Nu am. A murit cu mult timp în urmă.

– Îmi pare rău.

– S-a întâmplat demult. Nu mai contează.

– Uite, pot să te ajut mâine cu maşina ta. Sună-mă pe la opt ! zise Dan întinzându-i cartea lui de vizită.

Tânărul o luă fără convingere şi distrat citi ce scria pe ea.

– Ce este? întrebă Dan simţindu-i privirea insistentă.

– Nimic!

Se aşternu liniştea. Concentrat la şosea, Dan conducea destul de greu. Zăpada aşternută începuse să creeze forme de relief. De jur împrejur pustiu alb. Nu văzu niciun utilaj de deszăpezire. „Tipic! Iarna ne ia prin surprindere..." gândi el simţind o uşurare că acest drum se apropia de sfârşit.

– Mai avem puţin... zise Dan

Neclintit în muţenia lui, tânărul privea încordat pe fereastră.

– Nu prea eşti vorbăreţ! Sau eşti necăjit din cauza maşinii?

– Nu! Adică, sunt...

– Ce da şi ce nu? întrebă Dan râzând. Până la urmă era doar un copil.

– Nu sunt foarte vorbăreţ de felul meu, mai puţin acum...

– Mai dă-o încolo de maşină! Doar fiare!

– Mda, mormăi tânărul.

Puzderie de lumini sclipeau la orizont, semn că ajunseseră. Oraşul căpăta contur din ce în ce mai clar cu fiecare kilometru topit sub roţile maşinii. Dan retrăi plăcerea imaginii oferite de oraş la intrare. Un bulevard larg te conducea către prima intersecţie unde întâlneai simbolul oraşului, un vapor, care-ţi amintea că marea este la o lungime de braţ. Albul zăpezii, plus de curăţenie, îl făcea şi mai frumos.

Ghidat de tânăr, Dan ajunse în faţa blocului acestuia. Îi strânse mâna cu simpatie, aşteptă câteva secunde ca să-l vadă intrat în bloc, apoi plecă.

Proza scurtă a ***Corinei Militaru*** *este compusă dintr-un cumul de întâmplări reale sau ficţionale din care transpar clar învăţăminte pozitive. Lecţii prinse în angrenajul destinelor, unde uneori contează banul, alteori doar pilde de viaţă sau pur şi simplu se construieşte învelişul sufletului, odată cu planurile pe care ni le rezervă providenţa. În jurul lor se ţes întâmplări ce pot deveni mai târziu nuvele mai ample sau chiar romane.*

Sofia Sincă